

91322

POSTAI ÉS HÍRKÖZLÉSI DOLGOZÓK

XXXV. ÉVFOLYAM * 9. SZÁM * 1990. Szeptember * ÁRA: 3 FORINT

„Önöknel sem lesz boszorkányüldözés”

Beszélgetés Siklós Csaba miniszterrel

— Miniszter úr, ön három hónappal ezelőtt megígérte, hogy válaszol a szakszervezeti kongresszuson feltett kérdésekre. A tagságot elsősorban az érdekli, hogy miként értékeli a minisztérium az átszervezést, hiszen tudomásunk van róla, hogy szakembereik foglalkoztak ezzel.

— Mindenki számára közzismert a postán, hogy az átszervezés nem zárult le január 1-jén: fennmaradt egy sereg rendezetlen kérdés. A minisztérium ezért járult hozzá, hogy a három vállalat egyesülést hozzon létre, melynek az a feladata, hogy előkészítse ezeket a kérdéseket a megoldásért. Kétszintű döntés-előkészítést képeltünk el. Előbb a három vállalat vezetői kísérik meg egymás között a megállapodást, a vitás kérdésekben pedig a minisztérium, mint az egyesülés alapítója dönt.

— Milyen vitás kérdések merülhetnek fel? Hiszen az átszervezés célja nem az volt, hogy az egységes ágazatokat egymás ellen fordítsák, hanem az, hogy ezek külön-külön minél jobban prosperáljanak.

— Természetesen ez volt a cél. Az ágazatok szembefordulása azonban a több szempontból rossz előkészítés miatt keletkezett. Az utódvállalatok vezetői nem voltak képesek az új szervezetek határozott, lendületes irányítására. Halogatták a vitás kérdések elintézését. Szinte teljesen csődöt mondott az ilyen ügyek feldolgozása létrehozott egyesülés is. Az I. félév folyamán, egyetlen kivételtől eltekintve, nem fordultak döntésért az alapító minisztériumhoz.

— Ez a kérdés pedig az volt, hogy a Távközlési Vállalatnak 1990-ben át kell adnia 1,3 milliárd forintnyi beruházásra fordítható összeget a Magyar Posta Vállalatnak. Az átadás körüli probléma egyrészt abból adódott, hogy az alapítói határozat, sajnos nem rendezte egyértelműen, hogyan kell azt végrehajtani, s ebben a minisztériumi apparátus is késlekedett a döntéssel. Ma azonban a kérdés már megoldottnak tekinthető.

— Augusztusban felmértem a helyzetet. Így készült el az a miniszteri kollégiumi előterjesztés, amelyet szeptember 10-én megvitattunk. A fenti problémán kívül megmaradt három vitás kérdés a minisztérium szakapparátusa feldolgozza, és szeptember 30-ra döntésre előterjeszti.

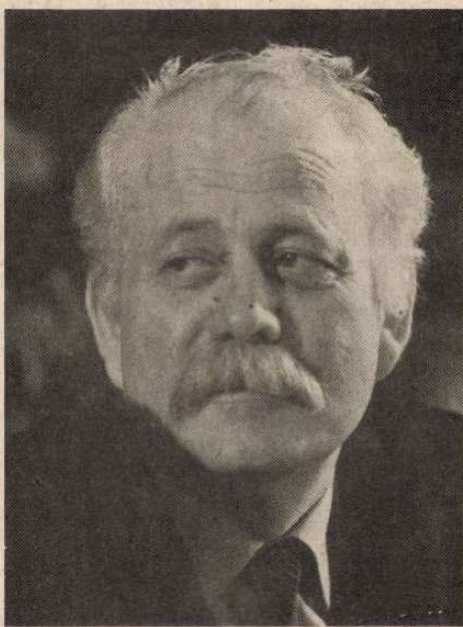
— Így remélem, megszűnhet a szembenállás, hiszen ennek az osztozkodás, a döntés, a megoldás elhárítása volt a fő forrása.

— Melyek voltak az említett előterjesztés legfőbb pontjai?

— Az egyik legfontosabb probléma az volt, hogy a Távközlési Vállalat és a Posta Vállalat nem tudott megegyezni a kapcsolatszolgáltatásért fizetendő díj megállapításának alapjairól. Magyarán: mennyit fizessen a távközlés a postának. Erről hónapok óta folyik a vita, és a Távközlési Vállalat igyekszik kitérni a fizetés elől. Ezt a vitát le kell zárni, mégpedig a minisztériumban. Az alapító köteleessége, hogy az általa létrehozott vállalatok közötti vitás kérdésekben döntsön, különben az erősebb fél érveit győztes.

— Hasonlóképpen nem született meg egyezés a hírlapelszámolással és a remittendával kapcsolatos összegek kérdésében, szintén a távközlés és a postaforgalom között. Ebben is a minisztérium dönt, akárcsak annak a vagyonnak a szétválasztásáról, amely nagyrészt épületekből áll, és körülbelül 1,9 milliárd forintot ér. Ez azonban igen időigényes feladat. Ennek elvégzése után mondhatjuk, hogy véget ért az átszervezés.

— Mennyibe került az átszervezés? — Nem tudom, de nem hiszem, hogy különösebben sokba került volna. Biztos,

hogy sok munkaórát, sok szellemi tevékenységet, sok tanácskozásra fordított időt vett igénybe, tehát ha így nézzük, sokba került. Talán nem is ment elég hatékonyan; lehet, hogy nem takarékoskodtunk eléggé a szellemi kapacitással, lehet, hogy túl sokat ücsörögtünk egy-egy téma körül. Nem tartom kizártnak.

— Ha már a pénznél tartunk: remélhetik-e az emberek, hogy az új minisztérium fennhatósága alatt jobban meg fogják fizetni őket?

— A postai dolgozókat természetesen nem a minisztérium fizeti, de a kérdésre tudok válaszolni. A Posta Vállalatnál, tehát a hagyományos postai szolgáltatásokat végző vállalatoknál erre elvben megvan a garancia. A szétválást indokló miniszteri döntés alapozza meg ezt, amelyben az is szerepel, hogy a hagyományos postai szolgáltatások ára követi a fogyasztói inflációt, s ez automatikusan azzal jár, hogy a bérek is tudják követni a forint romlását. Nos, ezt az elvet senki nem vonta vissza, csak az érvényesítésével vannak problémák.

— Még ebben az évben tarifát kell emelnünk — az államigazgatás különböző területein nagy viták folynak ezzel kapcsolatban —, mert a Posta Vállalat költségei megnövekedtek, többek között az üzemanyag árának emelése miatt. Az árhivatal utóda egyelőre nem járult hozzá a tarifaelemeléshez, de ha a posta nem kap költségvetési támogatást — mint ahogy nem kap —, mégis kénytelen lesz ehhez folyamodni. Ha az infláció lassulna, akkor a normális üzletmenetből származó forgalomnövekedés következtében emelkedhetne a jövedelmek. A Posta Vállalatnak azonban soha nem lesz annyi jövedelme, hogy a szükséges beruházásokra tudjon fordítani belőle. A posta szolgáltatásait a nagyfogyasztók is igénybe veszik, akiknek érdekük, hogy gyorsabban vigyék el a leveleket, pontosabban, megbízhatóbban szolgálják ki őket. Ezért ők esetleg vállalják, hogy akár magasabb tarifával, akár valamilyen konzorcium szervezésével támogatják a postát. Nem privatizációra gondoltok, hanem arra, hogy a posta egyeztetné fejlesztési elképzeléseit ezekkel a nagyfogyasztókkal, akik — akár bizonyos haszonérdekeltség: díjkezdmény stb. fejében is — hozzájárulnának a beruházásokhoz.

— Hogyan vonná meg az elmúlt száz nap mérlegét?

— Nem a hagyományos posta, hanem a távközlés területén tettünk nagyobb lépést. Ez alatt a száz nap alatt lezárult az az áldatlan vita, amely a távközlésfejlesztés stratégiájával kapcsolatban alakult ki. Sikerként elfogadtatni azt a szellemet, hogy mind az ország, mind a vállalat számára az a kívánatos, ha digitális távközlési hálózat épül ki. Csak ennek alapján kezdődhet meg a gyors fejlődés. Csak ez a — két, két és fél év alatt kiépíthető — hálózat képes arra, hogy bármilyen, bárhol megjelenő igényt kielégítsen: enélkül hiába csinálnak

bármennyi telefonközpontot. Sikertelennek anyagi alapjaival kapcsolatban is előrelépünk. Közismert az a 84 milliárd forint körüli összeg, amelynek nagy részét a vállalatnak saját magának kell előteremtenie, jelentős részét pedig hitelből kell finanszírozni, amelyben különböző külföldi hitelkonstrukciók is szerepelnek.

— A postaforgalmi dolgozók, úgy tűnik, joggal érezhetik mellőzöttnek magukat.

— Természetesen velük is foglalkoztunk a száz nap alatt. A minisztérium — tegyük hozzá, hogy a Posta Vállalat sürgetésére — elég gyorsan fölmerre, hogy a hírlapterjesztésben kialakult helyzet tarthatatlan. Túl nagy kötelezettséget ró a postára a szerződéskötési kényszer, ezenkívül terjesztési kapacitása fizikailag elégtelen a hatalmas mennyiségű laphoz, és az apparátus is elég nehezen kezeli az eddigi százvalahány kiadó helyett a már több mint négyszázötvennek a kiadványát. Ezt felismertük — nem volt nehéz — és azt is, hogy még a postatörvény megalkotása előtt tennünk kell valamit ebben a kérdésben.

— A Posta Vállalat és a kiadók közreműködésével sikerült kialakítanunk egy olyan átmeneti rendszert, amellyel elkezdhetjük a piac kiépítését, a postánál hagyva az előfizetési lapterjesztést. A posta így lélegzethez juthat a szerződéskötési kényszer megszűnésével, megnövelheti terjesztési kapacitását, s ez a kiadók számára előnyös lesz. Nem tartom valószínűnek, hogy a kiadók — főként a napilapok kiadói — önálló terjesztői hálózatot hoznának létre, bár kísérletezni fognak vele. Előre látható, hogy az árusítóhelyek olyasfajta civakodások színtereire lesznek, mint a taxidrosztok, de ebbe a minisztérium nem szólhat bele; ez az önkormányzatok hatáskörébe tartozik.

— Milyen elképzelésekkel hozták létre a Műsorszóró Vállalatot?

— Elérkezett az ideje, hogy a műsorszórás és a távközlési szolgáltatás szétváljon. Bizonyos területeken továbbra is együtt fognak működni, kölcsönös elszámolás alapján. A Műsorszóró Vállalat létrehozásával, ha nem is gyorsan, fejlődésnek indulhat az a szolgáltatás is. A gyors fejlődés akadályá például az, hogy a vállalat nagy megrendelői — a Magyar Rádió, a Magyar Televízió — komoly anyagi gondokkal küzdenek. A minisztérium az átszervezés ideje alatt és az elmúlt száz nap alatt is sokat foglalkozott a Műsorszóró Vállalat helyzetével, és többek között anyagi források felkutatásáról is gondolkodtunk. Kezdeményezni kell — és ebben közre akarunk működni —, hogy rádiós és televíziós kereskedelmi adások jöjjenek létre országos és helyi körben, mert ezek a potenciális megrendelők. Erre még akkor is szükség van, ha az új frekvenciátörvény nem fogja garantálni a monopóliumhelyzetet a Műsorszóró Vállalat számára. Nem valószínű azonban, hogy túl sok új adóhálózat épülne ki, tehát a vállalat mindenképpen fejlődésnek indul.

— Ezeknek személyi feltételei is vannak. A koalíciós kormány ígéretet tett arra, hogy nem lesz boszorkányüldözés: a szakemberek a helyükön maradhatnak. Ön betartja-e ezt?

— Kijelenthetem, hogy ezt az ígéretet betartottam. Azt a megoldást választottam, amit a szakemberek kiválasztásában a legmegfelelőbbnek tartok: a pályázatot. Aki pályázat útján kerül vezetői beosztásba, tehát megmérette magát, az meghatózott időre bizalmat kap. Természetesen bizonyítani kell, hogy ezt megérdemelte. Tehát a teljesítmény, a szakutás számít. A Műsorszóró Vállalatnál és a Távközlési Vállalatnál elég szép számmal pályáztak a kiért vezetői állásokra. A Posta Vállalatnál, ennél a negyvenöt éves cégnél azonban mindössze négyen adták be a jelentkezésüket, ezek közül az egyik határidőn túl, és a négyből kettő bizony elég alacsony színvonalú volt.

(Folytatás a 2. oldalon.)

Megalakult az ISZA

Együttműködési és akciószövetséget deklaráló szerződést írt alá 1990. augusztus 16-án tizenhat tagszervezet nevében a Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetségének elnöke, Gricserné Heszy Enikő, a Közlekedési Dolgozók Szakszervezeti Szövetségének elnöke, Schlembach Gábor és a Vasutasok Szakszervezetének elnöke Papp Pál. Az aláírással hivatalosan is megalakult az

Infrastruktúra Szakszervezeteinek Akciószövetsége.

A tizenhat szakszervezet, mely létrehozta az akciószövetséget, a következő:

Autó- és Alkatrészkereskedelmi Dolgozók Szakszervezete, Autójavító-ipari Dolgozók Szakszervezete, Fővárosi Tömegközlekedési Dolgozók Szakszervezete, HUNGAROCAMION Dolgozók Szakszervezete, Interglob Szállítási és Kereskedelmi Dolgozók Szakszervezete, Közlekedésgazdálkodási és Képzési Dolgozók Szakszervezete, Közlekedési Oktatási Intézmények Dolgozóinak és Tanulóinak Szakszervezete, Légiforgalmi és Repülőtéri Igazgatóság Szakszervezete, Szegedi Tömegközlekedési Dolgozók Szakszervezete, VOLAN Tömégáru és Bányászati Fuvarozó Vállalat Szakszervezete, Hajózási Dolgozók Szakszervezeteinek Szövetsége, Postai Dolgozók Szakszervezete, Magyar Műsorszóró Dolgozók Szakszervezete, Távközlési Dolgozók Szabad Szakszervezete, Szakszervezeti Kisebbségi Frakció, Vasutasok Szakszervezete.

A létrehozók az együttműködés alapelveit, céljait, szervezeti kereteit és egyéb feltételeit szerződésben rögzítették.

Ennek megfelelően az ISZA:

● a közlekedési, az autójavító-ipari, a postai, a távközlési, és a műsorszórói feladatokat ellátó, valamint ezen tevékenységekhez kapcsolódó és összefüggő munkahelyek dolgozóit tömörítő önálló szakszervezetek, önkéntes, demokratikus akciószövetség;

● pártsemleges — az állami és társadalmi szervektől független. Céljainak megvalósításáért azonban, partneri viszonyban együttműködik politikai és társadalmi szervezetekkel;

● nyitott — ebben részt vehet minden olyan szakszervezet, szakszervezeti szövetség, amely vállalja a szerződésben foglaltakat;

● a szövetséghez tartozó szakszervezetek önállóak és egyenrangúak. Érdekköreik teljes terjedelmében megőrzik önmeghatározásukat és önálló képviselői jogukat. Együttműködésük alapja a szolidaritás és a közös érdekelttség. Az ISZA tevékenysége nem sértheti az együttműködő szakszervezetek érdekeit, nem korlátozhatja azok döntési, akció- és véleménynyilvánítási szabadságát;

● tevékenysége nyilvános, amely a tagság tudtával, támogatásával, a közvélemény beavatásával történik.

Az ISZA-ban részt vevő szakszervezetek tevékenységüket a magyar szakszervezeti tömörülés szerves részének tekintik.

Az ISZA önálló munkaszervezetet nem működtet. Érdekegyeztető tevékenységeinek összehangolását az együttműködő szakszervezetek egy-egy fő szavazati jogú képviselőjéből álló érdekegyeztető tanács végzi.

Az érdekegyeztető tanács — az együttműködő szakszervezetek önállóságának tiszteletben tartásával — állásfoglalásokat alakít ki, és megbízásokat ad. Az érdekegyeztető tanács döntéseit konszenzussal hozza.

Az érdekegyeztető tanács kormányzati szintű tárgyalásra és más érdekegyeztető fórumokon való részvételre, az érdekeltségi körnek és a témának megfelelő tárgyaló delegációt bízta meg. A tárgyaló delegáció saját tagjai közül (alkalmanként és témánként) szóvivőt választ.

Az ISZA megalakulását követően kérte felvételét a „Szakszervezeti kerekasztal”-ba, melynek jelenleg hét munkavállalói érdekképviselői szervezet a tagja.

A kerekasztal augusztus 30-i ülésén úgy határozott, hogy jelenleg nem bővítik a kerekasztalt. Ugyanakkor a felvételt sem vetette el, hanem létrehozott egy külön szervezetet, amely feladatul kapta a szakszervezeti kerekasztal kódexének a kidolgozását, amelyben többek között a felvételtől is egyértelműen rendelkezni kell. Ennek elkészítéséig az ISZA a kerekasztal munkájában tanácskozási joggal vesz részt.

Az ISZA megalakulását a Magyar Szakszervezetek Országos Szövetsége (MSZOSZ) a munkavállalói érdekképviselőt további erősödéséért értékelte. Nem ez az első ilyen, szűkebb érdeken alapuló tömörülés, mert a Szakszervezetek Együttműködési Fóruma (SZE) melyet — hasonló céllal — a közalkalmazottak hoztak létre, már működik, sőt az említett kerekasztalnak is tagja.

Az ISZA-t — mint az a felsorolásból is látszik — azok a szakszervezetek hozták létre, amelyek a Közlekedési, Hírközlési és Vízügyi Minisztérium irányítása alá tartozó vállalatok (szervezetek) dolgozóit tömöríti. Így a létrehozók további célja — a közös munkavállalói ügyekben — az egységes fellépés a minisztériummal. Nem kis feladat ez akkor, amikor egyre több esetben fordul elő (postatörvény, távközlési törvény stb.), hogy a munkavállalókat alapjaiban érintő intézkedésekben a minisztérium a szakszervezetek nélkül kíván dönteni, figyelmen kívül hagyva a szakszervezeteknek a Munka Törvénykönyvében garantált jogait is.

Barabás Györgyi

Új vállalat, új kollektív szerződés

Mint köztudott a Magyar Távközlési Vállalat január óta önálló életet él. Az önálló működés egyik lényeges feltétele az is, hogy a dolgozók munkájának „bibliája”, a kollektív szerződés az új vállalatra létrejőjön.

A Távközlési Dolgozók Szakszervezete megalakulása (1990. május 27-e) óta fontos szempontnak tekintette, hogy létrejőjön a vállalat önálló működéséhez feltételként kapcsolódó önálló kollektív szerződés. A kollektív szerződés megalkotásának folyamata eredményesen zárult azzal, hogy a Magyar Távközlési Vállalat vezérigazgatója, Horváth Pál és a Távközlési Dolgozók Szakszervezetének országos titkára, Zsuzsanna István 1990. augusztus 29-én az előkészítő munkák, tárgyalások alapján aláírta a Magyar Távközlési Vállalat Kollektív Szerződését. (Természetesen a szerződés hatálya szeptember 1-jétől szakszervezetünk működési, illetékességi körébe tartozó munkáltatókra, dolgozókra terjed ki.)

A kollektív szerződés megalkotását gondos előkészítő munka előzte meg. A dolgozók számára a szakmával együtt vitára bocsátottuk a tervezetet (már az induló észrevételek befigyeltével), és a mintegy másfél hónapos dolgozói vita alapján összegeztük a tapasztalatokat. A felvetések, észrevételek gondos mérlegelése után egyetértéssel született a titkárok országos értekezletén a kollektív szerződés megkötésének a folyamata.

Milyen ez a kollektív szerződés?

Értelemszerűen, ami vállalható volt a Magyar Posta Kollektív Szerződéséből, azt átvettük. Nyilvánvalóan a Távközlési Vállalat működésének feltételrendszerét jobban támogató rendelkezések belépését magunk is támogattuk és szorgalmaztuk, így többek között:

- szakszervezetünk támogatja, hogy a Távközlési Vállalathoz való bekerülés fokozott megmérettetés útján jöjjön létre (pl. a próbaidő rendszer);
- a szakszervezeti szándékoknak megfelelően megerősítettük a felszabaduló munkaerő elhelyezésével kapcsolatos el-

járási rendet, mint munkáltatói kötelezettséget (a távbeszélő-automatizálás során várhatóan a Távközlési Vállalatnál is lesz ilyen probléma);

- egyetértettünk ugyan azzal, hogy a hatékony foglalkoztatás valamennyi következményét nem lehet vállalati körben megoldani, ezért igényünk a munkáltató 6 hónapos felmondási időt garantál az ilyen helyzetbe került dolgozóknak.

A kollektív szerződés új szabályt tartalmaz az év végi munkanap-átcsoportosításra, miszerint nemcsak szombati többletműszakokkal, hanem a napi műszakok meghosszabbításával is le lehet dolgozni a karácsony és az újév közötti munkanapokat.

Támogattuk a bérpótlékok lehetőség szerinti legnagyobb mértékű egyszerűsítését (csökkent a pótlékok száma, és egyszerűsödött a mechanizmus, pl. a nyelvpótlék vagy a tűzvédelmi pótlék).

Garanciát teremtettünk arra, hogy ha a szakszervezeti tisztviselő ezt a munkát bármilyen oknál fogva nem folytatja, a kollektív szerződés alapján szakmai területre viszakerülhessenek.

Messzeemenően támogatjuk azt a vállalati törekvést, hogy a megújult szociálpolitika szolgálja a dolgozók élet- és munkakörülményeinek javulását. Ezen megváltozott szociálpolitika

kai szabályozást tartalmazza az új kollektív szerződés. (Kiemelkedő jelentőségű az, hogy a munkaviszonyhoz kapcsolódóan a teljes dolgozói körre vonatkozik a dolgozókat megillető szociális ellátás.)

Ez évi jelentős szociális intézkedés az étkeztetés természetbeni ellátásának kiterjesztése valamennyi dolgozó számára. A viták során be kellett látnunk azonban, hogy egyszerre ebben sem lehet mindent megoldani. Olyan felvetések is voltak, hogy ahol üzemi konyha van, ott is lehessen a természetbeni ellátást, pl. utalványt választani. Jogosnak ismertük el azt a szakmai észrevételt, hogy egyik napról a másikra nem lehet szembenézni az üzemi étkezés csökkenése esetén a konyhák fix költségének változatlanásával és átvállalásával.

Van azonban szakszervezetünk részéről is olyan szempont, ami megfontolásra késztet bennünket. A dolgozók szempontjából a meleg étellel való ellátásnak kell elsődlegesnek lennie, s ahol ennek a feltételei nincsenek meg, ott jöhet csak szóba a természetbeni ellátás. Ahol pedig a dolgozók a meleg étellel nincsenek megelégedve, ott a minőség javításáért szállunk síkra, nem pedig az ellátás visszaszorításáért.

A vállalat új kollektív szerződése szándékaink szerint garanciát teremt a hagyományos

postai, természetbeni juttatásokra (távbeszélő-, távirat-, csomagdíjkezelvény, hűség-álapítvány).

Emellett egyre szélesebb körű a kollektív szerződés (pl. az általános étkezési ellátás, a díj-átalány a ksz-ben szabályozva van).

A kiemelt elemeket és a további felvetéseket is megvitattuk — pl. a folyamatos üzemi pótlék feltételeinek enyhítése, vagy a fagyszűneti szabadság bevezetése — a viták alapján alakult ki a szakszervezők és a szakszervezet országos titkári értekezletének egyetértő álláspontja.

A kollektív szerződést határozatlan időre kötöttük, de ez pontosan azt hangsúlyozza, hogy akkor vagyunk fogadókészek, vagy leszünk kezdeményezők a módosítások iránt, amikor az szükséges, és nem a formalizált évenkénti vitatkozás lehet a mérvadó. Ebből az is következik, hogy bár egy új kollektív szerződésnek stabilnak kell lennie, menet közben a szükséges módosítások elől nem szabad kitérnie egyik félnek sem.

Az országos titkári értekezlet alapján már ma látszik, hogy a munkaruha-ellátás alapos áttekintésre, átdolgozásra szorul.

Bár nagyon jelentősek azok a lépések, amelyek a vállalati törzsgárda megbecsülésére irányulnak (a bérkondíciók fokozott javítása, a törzsgárdajuttatás mostani emelése, valamint a nyugdíjkiegészítő rendszer), magunk is szorgalmaztuk azonban, hogy a vállalat erőjéhez mérten az legyen még erőteljesebb. 1991. januártól mindenképpen jelentős mértékben szükséges emelni a hűségálapítvány nyugdíjkiegészítő összegeit. Itt legalább 50 százalékos mértékű emelésre gondolkunk, valamint új, hagyományteremtő akcióra a törzsgárda elismeréseként.

Fontosnak tartjuk, hogy a vállalat olyan kiadvány formájában jelentesse meg a kollektív szerződést, hogy a dolgozók kézikönyvként ismerjék meg, és használják ezt az új, most megkötött kollektív szerződést.

Távközlési Dolgozók Szakszervezete

„Önöknel sem lesz boszorkányüldözés”

Beszélgetés Siklós Csaba miniszterrel

(Folytatás az 1. oldalról.)

— Ki lett a Posta Vállalat vezérigazgatója?

— A postatörvény megalkotásáig, illetve az attól számított kilencven napig dr. Kertész Pál, az eddigi vezérigazgató kapott megbízást arra, hogy vezesse a vállalatot. Erre azért került sor, mert a pályázat — most már belátom — sajnos a kellemtől hamarabb irtuk ki, hiszen nem lehetett tudni, hogy a szétválás utáni első félévben milyen bizonyítványt kap a posta. A vállalat vezetői is sürgették a pályázat kiírását, de igazából jobb lett volna várni vele a postatörvény megalkotásáig. Így viszont Kertész úr lehetőséget kap, hogy addig is bizonyítson, s ez eldöntheti további sorsát. Ha jó teljesítményt nyújt, s kiváló eredményt ér el, nagyon valószínű, hogy tovább végezheti feladatát. De az is lehet, hogy elégedettek leszünk ugyan vele, és — miután tisztázódik a Posta Vállalat jövője, működési feltétele — esetleg új pályázatot írunk ki. Ezeket a feltételeket Kertész úr elfogadta. Megbízása alatt persze teljes a jogkör, s felelősséggel dönt az időszerű kérdésekről. Feladatuk kaptak többek között a hónapok óta tartó hírlapterjesztési problémák megoldását, és sürgős lépéseket kell tennie, hogy a szolgáltatási attitűd jobban érvényesüljön a postai munkában.

— A május végi postaforgalmi kongresszuson ön azt mondta, hogy oszt-rák típusú szakszervezettel szeretne együttműködni. Mit jelent ez, figyelembe véve, hogy várható a postatörvény, a frekvenciatorvény és hasonló intézkedések. A Munka Törvénykönyve szerint pedig a szakszervezetnek joga van beleszólni minden, a dolgozók élet- és munkakörülményeit érintő kérdésbe. Hogyan képzel el a jövőbeni együttműködést: akár az ágazati szakszervezetekkel, akár a Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetségével?

— Egyrészt élesen el kell választani a szakmai dolgokat a szakszervezeteiktől. Az a szabály, amelyről beszél, minden szakmai problémát a szakszervezetek hatáskörébe utal, hi-

szen mi az, ami közvetve nem érinti a dolgozók élet- és munkakörülményeit? A jövőben ezen változtatni kell. Azokban a szakmai kérdésekben, amelyek nem érintik közvetlenül a dolgozók élet- és munkakörülményeit, a tulajdonos döntőn teljes felelősséggel. Így például a vállalat vezetőjének kinevezése, vagy felmentése sem érdekvédelmi kérdés. Ezért is történt a közelmúltban olyan jogszabálymódosítás, amely az erre vonatkozó, közvetlenül a szakszervezetet megillető véleményezési jogot a dolgozók közösségére ruházta át. (A posta és a távközlés területén a dolgozók ezzel a véleményezési joggal is — egy-két hely kivételével — a szakszervezeteket bízták meg. Szerk. megj.)

— Az oszt-rák típusú szakszervezettel való együttműködést tehát úgy képelem, hogy a kollektív szerződés megkötésében, a munkaviszonyra vonatkozó szabályok betartásának ellenőrzésében, tehát a dolgozók érdekvédelmének el-átadásában valóban szerepe van a szakszervezetnek, meghozza a mostaninál lényegesen nagyobb szerepe.

— Ön szerint mi a szakszervezet feladata?

— Az, hogy a dolgozók közvetlen érdekvédelmére koncentráljon. Ezt jobban kell csinálnia, mint eddig, vagyis valóban főleg arra kell fordítania a figyelmét, nem pedig a szakmai kérdésekre. Szerintem fölösleges a szakmai döntésekbe bevonni a szakszervezetet. Az ő feladata az érdekvédelem. Persze a vezető számára nagyon fontos lehet, hogy ezen a csatornán keresztül is megismerje a dolgozók véleményét, de más csatornákat is igénybe kell vennie.

— Igaz-e, hogy a kormány szakszervezet-ellenes?

— Ez nem igaz; a kormány nehezen tudja ugyan a régi módon szervezett szakszervezeti mozgalmat a rendszerváltás során „kezelni”, ráadásul az érdekvédelem rendszere maga is mozgásban van: munkástanácsokkal és hasonló érdekvédelmi szervezetekkel is számolni kell. Ez némi zavart okoz, de a kormány — és benne a miniszterium — igenis együtt akar működni a valódi érdekvédelmi szervezetekkel.

**Mezőfi László
Udvarhelyi András**

Akik a fentiekért még harcolnak

Mindennapi életünk egyre-másra produkál olyan dolgokat, amelyekre egyre nehezebben vagyunk képesek feldolgozni. Gondolom így vannak ezzel most a Távközlési Vállalat azon dolgozói, akikre a szeptember 1-jével életbe léptetett kollektív szerződés nem vonatkozik.

Nem vonatkozik; annak ellenére, hogy ugyanazon vállalatnak ugyanolyan tevékenységet folytató dolgozói, mint akikre nézve az új ksz érvényes. A különbség mindössze annyi, hogy ők egy másik szakszervezet (Távközlési Dolgozók Szabad Szakszervezete) érdekeltségi területén dolgoznak.

Joggal merülhet fel a kérdés: — miért nincs ott az új vállalati kollektív szerződésben a TDSZSZ országos titkárának az aláírása is?

A legrövidebb lehetséges válasz erre: azért, mert a dolgozói vita az érintett területeken még nem zárult le.

A helyzet azonban ennél lényegesen bonyolultabb, és úgy gondolom, a tisztesség azt kívánja, hogy ha röviden is, de közreadjuk azokat az információkat, amelyek a TDSZSZ által képviselt dolgozók, és a vállalat valamennyi dolgozója számára azonos alapoknál jelenhetnek a kérdés megítéléséhez.

A Magyar Posta átszervezését követően létrejött új vállalatoknál a korábbi ksz hatályának december 31-ig való fenntartá-

sa mellett megindultak az új, önálló vállalati ksz-ek kialakításának munkálatai.

A közös alapokon induló előkészítő munkálatok a szakszervezeti kongresszusokat követően a távközlési vállalatnál szakszervezeti oldalon szétváltak, mivel két szakszervezet jött létre.

A TDSZSZ Intéző Bizottsága — tekintettel a szövetségi tagságra — a ksz-tervezet dolgozó vitára alkalmas voltát lényegileg az alábbi szempontokhoz kötötte:

- a tervezet alakilag és tartalmilag feleljen meg az ágazati, illetve szövetségi kongresszus munkavállalói igényeinek alapul, kollektív szerződést érintő igényeinek;
- az új vállalati kollektív szerződés-tervezetet a szövetséget alkotó szakszervezetek által a dolgozók igényei alapján, kidolgozott és közreadott (Postai és Hírközlési Dolgozók 1990. júliusi száma) kollektív keretszerződés-tervezettel együtt vitassák meg;
- amennyiben kollektív szerződés megkötésére nem kerül sor, a szakszervezetek által a keretszerződésbe javasolt valamennyi témát a vállalati kollektív szerződésbe szükséges beépíteni.

A szakma által a dolgozói vitára alkalmasnak ítélt tervezet a fentieknek csak részben tett eleget. Többcszöri eredménytelen egyeztetési kísérlet után a TDSZSZ Intéző Bizottsága úgy foglalt állást, hogy a fennmaradt eltérő álláspontoknak a

dolgozói vita alapján kell érvényt szerezni.

Itt érdemes megjegyezni, hogy a Távközlési Vállalatnál működő másik szakszervezet érdekeltségi területét érintően szeptember 1-jével életbe léptetett kollektív szerződés sem tesz mindenben eleget a fent említett dolgozói érdekeket képviselő szakszervezeti elvárásoknak.

Az objektív megítéléshez néhány konkrét példa:

- a foglalkoztatási biztonság erősítése végett a korábbi megállapodások szerinti együttműködési kényszer a jogutód vállalatok között;
- átképzési, továbbképzési előny régebbi dolgozóknál;
- pályakezdekők felmondási korlátozása;
- munkahely megszűnése esetén: — kordkezelvényes nyugdíjazás, — végkielégítés,
- munkahelyváltoztatás jogutódok között áthelyezéssel;
- természetbeni juttatások tarifaváltoztatást követő értéken tartása (pszdk).

A Munka Törvénykönyve szerint kollektív szerződést a munkáltató és a szakszervezet köt.

A Távközlési Vállalatnál, mint már említettem, jelenleg két szakszervezet működik, s mivel a MT ilyen esetekre nem tartalmaz konkrét eljárási szabályt, felmerülhet a kérdés, hogy egy vállalatnál egy, vagy két ksz-t kell, illetve lehet kötni.

Tekintettel arra, hogy szakmai szempontból homogén vál-

latról van szó, a TDSZSZ Intéző Bizottsága a dolgozói érdekvédelem egysíntársága végett az egy vállalat egy ksz megoldást tartja célszerűnek és jogszerűnek is.

Mészáros József

Vendégünk volt a politikai államtitkár

A Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetségének kezdeményezésére az, az együttműködés és a személyes megismerés céljából munka megbeszélés volt augusztus 17-én Rajkai Zsolt, a Közelekedési, Hírközlési és Vízügyi Minisztérium politikai államtitkárának, a szövetség elnökének és szakértőinek, valamint a szövetséghez tartozó tagszervezetek országos titkárainak részvételével szakszervezetünk székében. A megbeszélésen az államtitkárt a résztvevők tájékoztatták a Magyar Posta átszervezésének hatásáról, az utódvállalatok működőképességéről, a Posta Vállalat helyzetéről és a Műsor-szóró Vállalat problémáiról.

A találkozó olyan időpontban volt, amikor a Magyar Posta Vállalat fizetésképtelenné vált, és megjelent az a jogszabály is (1990. évi XLIX), amely a postai feladatokat — valótlán indokolt alapján — kivette a közszolgáltatási tevékenységek köréből. Az államtitkárt a résztvevők tá-

jékoztatták arról, hogy ez milyen hátrányokkal jár, és amit ebből már érzékel is, az az, hogy ezzel elvesztette a Posta Vállalat a parlament által meg-szavazott 16 százalékos adómentes bérfejlesztési lehetőséget.

Egyben felhívják a figyelmet arra is, hogy a minisztérium vizsgálja meg a Magyar Posta Vállalat akut pénzügyi problémáit, és képviselje a kormány-nál a működőképesség feltételeinek garanciáit.

A Műsor-szóró Dolgozók Szakszervezete arra kérte az államtitkárt, hogy minél előbb oldják fel a frekvenciamoratóriumot. Elismerve azt a tény-t, hogy a frekvencia nemzeti kincs, de éppen ebből adódóan kellenek ezzel úgy gazdálkodni, hogy az mind az államnak, mind pedig a vállalatnak gazdaságos legyen. Jelenleg a moratórium ezt meggátolja, és közvetett módon a megfelelő ütemű műszaki fejlesztésnek is gátja.

Végezetül Gricserné Heszky Enikő, a szövetség elnöke felhívta az államtitkár figyelmét arra, hogy a minisztérium alakítson ki megfelelő együttműködést a szakszervezetekkel. Jelenleg ugyanis — annak ellenére, hogy a szakszervezeti és dolgozói közösségi jogok törvényben vannak szabályozva — ezek nem érvényesülnek. A törvényen túl a májusi és a júniusi kongresszusokon a tagság kötelezte a szakszervezetek választott tisztviselőit arra, érjék el, hogy róluk, nélkülük ne születessenek döntések.

Rajkai Zsolt a felvetett problémákra fogadókész volt, és ígéretet tett, hogy az elhangzottakat a kormány elé tárja. Írásos válasz az elhangzottakra lapzártág (szeptember 12-ig) nem érkezett, munkamódszerebeli változás nem történt.

A megbeszéléstől készült emlékeztetőt valamennyi alapszervezeti titkár megkapta az információ továbbadása céljából.

b. gy.

Mégis vannak felesleges postások?

...nem válik egyetlen postás dolgozó sem feleslegessé, bizonyos körben viszont előfordulhat, hogy egyesek más feladat ellátására kapnak megbízást."

(Postásoknak ajánlva, 16. szám)

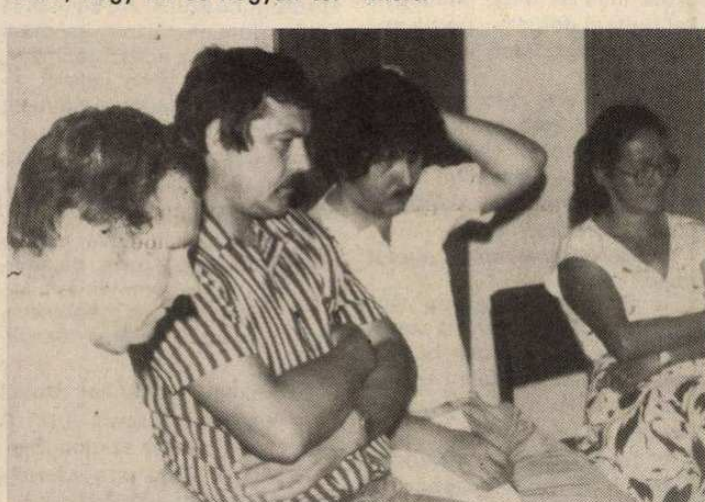
A fenti idézetet nem csak olvashattuk, hanem az elmúlt

Szeged: a magasépítési üzem gazdaságtalan

Ez év májusában a PDSZ alakuló kongresszusán robbant először a bomba, amikor *Gulyás István*, a szegedi magasépítési üzem szb-titkára hozzászólásában elmondta, hogy az igazgatóság az üzemet gazdaságtalan működése miatt felszámolja, és mintegy 45 dolgozó állás nélkül marad. Akkor még úgy tűnt, hogy a szakmai vezetők és a dolgozók közötti konfliktusokat lehet tisztázni, és a felszámolás a törvényes keretek között, a kollektív szerződés és az átszervezés során kötött megállapodások betartásával történik majd.

Nem így történt. A jogos és vélt sérelmek által a szakadék tovább mélyült, a dolgozók gyűlöletét és a szakszervezetek közötti konfliktusokat lehet tisztázni, és a felszámolás a törvényes keretek között, a kollektív szerződés és az átszervezés során kötött megállapodások betartásával történik majd.

A helyszínen, az utcára került dolgozók és az igazgató véleménye alapján akartam meg tudni, hogy mi és hogyan történt és történik a Szegedi Postaigazgatóságnál.

Hogyan ez mennyire sikerült? Döntse el a kedves olvasó!

A területi szakszervezeti bizottság helyiségében öt munkanélküli postással és jogi képviselőjével, a jogsegélyszolgálat vezetőjével beszélgettem. Szinte kérdezni sem kellett őket. Egymás szavába vágva indulatosan és elkeseredetten mondták el, hogyan váltak munkanélkülivé.

Gulyás István szb-titkár (jelenleg munkanélküli):

1970-ben szinte gyerekfejjel kerültem a postához. A magasépítési üzemnél építésvezető voltam. Az átszervezés során már hallottunk olyan véleményeket, hogy ránk nincs szükség. Ezért decemberben megkérdeztem az igazgatótól, hogy mi lesz velünk? Akkor azt válaszolta, hogy az első negyedévben kell kidolgozni az üzem teljesítmény-elszámolását, és majd a gazdaságosság ismeretében fognak dönteni. Hittem neki.

Mint szb-titkár, még én nyugtattam a dolgozókat, hogy ne idegkedjenek, minden rendben lesz. Pedig gyanús volt, hogy az üzemvezetőt január 1-jén bevitték az igazgatóságra csoportvezetőnek.

Május 11-én a területi szakszervezeti bizottság tárgyalta az üzem megszüntetéséről szóló javaslatot, melyet egy team dolgozott ki írászatlanul, az építési naplók és számlák alapján. Csak a hibák felsorolására törekedtek.

Azt elfelejtették — mondja *Bokor István* (szintén munkanélküli) —, hogy mi úgy dolgoz-

unk, hogy nem kellett közben bezárni a postahivatalt, mi tudtuk, hogy a dolgozóknak milyen pultot készítsunk, bennünk megbíztak az emberek.

Ezen a napon délután — veszi vissza a szót *Gulyás István* — tájékoztatta az igazgatót az üzem dolgozóit.

Ekkor volt kinn először az üzemnél — szölt közbe *Timár László*.

Gondjainkra soha senki nem volt kíváncsi. A termelési értekezletekre jó esetben egy előadó jött ki. Az utóbbi két évben olyanok voltunk, mint az utcára kitett gyerek. Már úgy tűnt, hogy kezd az üzem egyenesbe jönni, és akkor azt mondták, gazdaságtalan. Jó szakembereket, mestereket eresztettek szélnek. Gazdaságtalan? Persze, mert minket 50-60 kilométerre küldenek egy boylercsere miatt, a helyi munkákat meg odaadják külső kivitelezőknek. Miért?

— Gondjainkra soha senki nem volt kíváncsi. A termelési értekezletekre jó esetben egy előadó jött ki. Az utóbbi két évben olyanok voltunk, mint az utcára kitett gyerek. Már úgy tűnt, hogy kezd az üzem egyenesbe jönni, és akkor azt mondták, gazdaságtalan. Jó szakembereket, mestereket eresztettek szélnek. Gazdaságtalan? Persze, mert minket 50-60 kilométerre küldenek egy boylercsere miatt, a helyi munkákat meg odaadják külső kivitelezőknek. Miért?

— Gondjainkra soha senki nem volt kíváncsi. A termelési értekezletekre jó esetben egy előadó jött ki. Az utóbbi két évben olyanok voltunk, mint az utcára kitett gyerek. Már úgy tűnt, hogy kezd az üzem egyenesbe jönni, és akkor azt mondták, gazdaságtalan. Jó szakembereket, mestereket eresztettek szélnek. Gazdaságtalan? Persze, mert minket 50-60 kilométerre küldenek egy boylercsere miatt, a helyi munkákat meg odaadják külső kivitelezőknek. Miért?

— Gondjainkra soha senki nem volt kíváncsi. A termelési értekezletekre jó esetben egy előadó jött ki. Az utóbbi két évben olyanok voltunk, mint az utcára kitett gyerek. Már úgy tűnt, hogy kezd az üzem egyenesbe jönni, és akkor azt mondták, gazdaságtalan. Jó szakembereket, mestereket eresztettek szélnek. Gazdaságtalan? Persze, mert minket 50-60 kilométerre küldenek egy boylercsere miatt, a helyi munkákat meg odaadják külső kivitelezőknek. Miért?

— Gondjainkra soha senki nem volt kíváncsi. A termelési értekezletekre jó esetben egy előadó jött ki. Az utóbbi két évben olyanok voltunk, mint az utcára kitett gyerek. Már úgy tűnt, hogy kezd az üzem egyenesbe jönni, és akkor azt mondták, gazdaságtalan. Jó szakembereket, mestereket eresztettek szélnek. Gazdaságtalan? Persze, mert minket 50-60 kilométerre küldenek egy boylercsere miatt, a helyi munkákat meg odaadják külső kivitelezőknek. Miért?

— Gondjainkra soha senki nem volt kíváncsi. A termelési értekezletekre jó esetben egy előadó jött ki. Az utóbbi két évben olyanok voltunk, mint az utcára kitett gyerek. Már úgy tűnt, hogy kezd az üzem egyenesbe jönni, és akkor azt mondták, gazdaságtalan. Jó szakembereket, mestereket eresztettek szélnek. Gazdaságtalan? Persze, mert minket 50-60 kilométerre küldenek egy boylercsere miatt, a helyi munkákat meg odaadják külső kivitelezőknek. Miért?

— Gondjainkra soha senki nem volt kíváncsi. A termelési értekezletekre jó esetben egy előadó jött ki. Az utóbbi két évben olyanok voltunk, mint az utcára kitett gyerek. Már úgy tűnt, hogy kezd az üzem egyenesbe jönni, és akkor azt mondták, gazdaságtalan. Jó szakembereket, mestereket eresztettek szélnek. Gazdaságtalan? Persze, mert minket 50-60 kilométerre küldenek egy boylercsere miatt, a helyi munkákat meg odaadják külső kivitelezőknek. Miért?

— Gondjainkra soha senki nem volt kíváncsi. A termelési értekezletekre jó esetben egy előadó jött ki. Az utóbbi két évben olyanok voltunk, mint az utcára kitett gyerek. Már úgy tűnt, hogy kezd az üzem egyenesbe jönni, és akkor azt mondták, gazdaságtalan. Jó szakembereket, mestereket eresztettek szélnek. Gazdaságtalan? Persze, mert minket 50-60 kilométerre küldenek egy boylercsere miatt, a helyi munkákat meg odaadják külső kivitelezőknek. Miért?

— Gondjainkra soha senki nem volt kíváncsi. A termelési értekezletekre jó esetben egy előadó jött ki. Az utóbbi két évben olyanok voltunk, mint az utcára kitett gyerek. Már úgy tűnt, hogy kezd az üzem egyenesbe jönni, és akkor azt mondták, gazdaságtalan. Jó szakembereket, mestereket eresztettek szélnek. Gazdaságtalan? Persze, mert minket 50-60 kilométerre küldenek egy boylercsere miatt, a helyi munkákat meg odaadják külső kivitelezőknek. Miért?

— Gondjainkra soha senki nem volt kíváncsi. A termelési értekezletekre jó esetben egy előadó jött ki. Az utóbbi két évben olyanok voltunk, mint az utcára kitett gyerek. Már úgy tűnt, hogy kezd az üzem egyenesbe jönni, és akkor azt mondták, gazdaságtalan. Jó szakembereket, mestereket eresztettek szélnek. Gazdaságtalan? Persze, mert minket 50-60 kilométerre küldenek egy boylercsere miatt, a helyi munkákat meg odaadják külső kivitelezőknek. Miért?

— Gondjainkra soha senki nem volt kíváncsi. A termelési értekezletekre jó esetben egy előadó jött ki. Az utóbbi két évben olyanok voltunk, mint az utcára kitett gyerek. Már úgy tűnt, hogy kezd az üzem egyenesbe jönni, és akkor azt mondták, gazdaságtalan. Jó szakembereket, mestereket eresztettek szélnek. Gazdaságtalan? Persze, mert minket 50-60 kilométerre küldenek egy boylercsere miatt, a helyi munkákat meg odaadják külső kivitelezőknek. Miért?

— Gondjainkra soha senki nem volt kíváncsi. A termelési értekezletekre jó esetben egy előadó jött ki. Az utóbbi két évben olyanok voltunk, mint az utcára kitett gyerek. Már úgy tűnt, hogy kezd az üzem egyenesbe jönni, és akkor azt mondták, gazdaságtalan. Jó szakembereket, mestereket eresztettek szélnek. Gazdaságtalan? Persze, mert minket 50-60 kilométerre küldenek egy boylercsere miatt, a helyi munkákat meg odaadják külső kivitelezőknek. Miért?

— Gondjainkra soha senki nem volt kíváncsi. A termelési értekezletekre jó esetben egy előadó jött ki. Az utóbbi két évben olyanok voltunk, mint az utcára kitett gyerek. Már úgy tűnt, hogy kezd az üzem egyenesbe jönni, és akkor azt mondták, gazdaságtalan. Jó szakembereket, mestereket eresztettek szélnek. Gazdaságtalan? Persze, mert minket 50-60 kilométerre küldenek egy boylercsere miatt, a helyi munkákat meg odaadják külső kivitelezőknek. Miért?

— Gondjainkra soha senki nem volt kíváncsi. A termelési értekezletekre jó esetben egy előadó jött ki. Az utóbbi két évben olyanok voltunk, mint az utcára kitett gyerek. Már úgy tűnt, hogy kezd az üzem egyenesbe jönni, és akkor azt mondták, gazdaságtalan. Jó szakembereket, mestereket eresztettek szélnek. Gazdaságtalan? Persze, mert minket 50-60 kilométerre küldenek egy boylercsere miatt, a helyi munkákat meg odaadják külső kivitelezőknek. Miért?

— Gondjainkra soha senki nem volt kíváncsi. A termelési értekezletekre jó esetben egy előadó jött ki. Az utóbbi két évben olyanok voltunk, mint az utcára kitett gyerek. Már úgy tűnt, hogy kezd az üzem egyenesbe jönni, és akkor azt mondták, gazdaságtalan. Jó szakembereket, mestereket eresztettek szélnek. Gazdaságtalan? Persze, mert minket 50-60 kilométerre küldenek egy boylercsere miatt, a helyi munkákat meg odaadják külső kivitelezőknek. Miért?

— Gondjainkra soha senki nem volt kíváncsi. A termelési értekezletekre jó esetben egy előadó jött ki. Az utóbbi két évben olyanok voltunk, mint az utcára kitett gyerek. Már úgy tűnt, hogy kezd az üzem egyenesbe jönni, és akkor azt mondták, gazdaságtalan. Jó szakembereket, mestereket eresztettek szélnek. Gazdaságtalan? Persze, mert minket 50-60 kilométerre küldenek egy boylercsere miatt, a helyi munkákat meg odaadják külső kivitelezőknek. Miért?

azt a hat hónapot fizették volna ki. Erre nincs pénz. Mi különben is veszteséget termeltünk csak! De hogyan? Például úgy, hogy Szeged 4-es postahivatalban a rendszeres helyettesek részére három vendégszobát kellett kialakítanunk. Az átadás előtt igazgatói utasításra szétvertük, és reprezentációs célokra kellett átalakítani. E felett most csak az igazgatóról rendelkeznek.

— Mindenről az igazgató tehet! Ilyen diktatúra még az előző rendszerben sem volt itt.

— A jogsegélyszolgálat eddig mit tett a dolgozók jogainak érvényesítéséért?

— Május 11-én az igazgató azt mondta, hogy a törvényesség teljes betartásával hajtják végre az üzem felszámolását — mondja *dr. Ágoston Katalin*, a jogsegélyszolgálat vezetője.

Nekem minden dolgozótól felhatalmazásom van, hogy képviseljem őket. Szerencsés lett volna, ha az igazgatóság jogtanácsosával és munkaügyi apparátusával közösen tisztáztuk volna a dolgokat. De egyetlen esetben sem hívtak, pedig bejelentettem nekik, hogy megbízásom van a dolgozókkal.

Egyetlen dolgozó jogsegélyszolgálati indítványt sem fogadtak el. Kft.-t sem engedtek a dolgozóknak szervezni. Javasoltuk, hogy éljenek a kedvezményes nyugdíjazás lehetőségével. Ezt sem fogadták el. Még annak a dolgozónak is felmondtak, aki 50 százalékos rokkant volt. Csak az MDB döntése alapján vették vissza.

Amióta az ügy folyik, fekete bárnyí lettem. Számtalan alkalommal kirohant az igazgató a jogsegélyszolgálat ellen. Ha tehetné betiltaná működésünket.

— Amióta az ügy folyik, fekete bárnyí lettem. Számtalan alkalommal kirohant az igazgató a jogsegélyszolgálat ellen. Ha tehetné betiltaná működésünket.

— Amióta az ügy folyik, fekete bárnyí lettem. Számtalan alkalommal kirohant az igazgató a jogsegélyszolgálat ellen. Ha tehetné betiltaná működésünket.

— Amióta az ügy folyik, fekete bárnyí lettem. Számtalan alkalommal kirohant az igazgató a jogsegélyszolgálat ellen. Ha tehetné betiltaná működésünket.

— Amióta az ügy folyik, fekete bárnyí lettem. Számtalan alkalommal kirohant az igazgató a jogsegélyszolgálat ellen. Ha tehetné betiltaná működésünket.

— Amióta az ügy folyik, fekete bárnyí lettem. Számtalan alkalommal kirohant az igazgató a jogsegélyszolgálat ellen. Ha tehetné betiltaná működésünket.

— Amióta az ügy folyik, fekete bárnyí lettem. Számtalan alkalommal kirohant az igazgató a jogsegélyszolgálat ellen. Ha tehetné betiltaná működésünket.

— Amióta az ügy folyik, fekete bárnyí lettem. Számtalan alkalommal kirohant az igazgató a jogsegélyszolgálat ellen. Ha tehetné betiltaná működésünket.

— Amióta az ügy folyik, fekete bárnyí lettem. Számtalan alkalommal kirohant az igazgató a jogsegélyszolgálat ellen. Ha tehetné betiltaná működésünket.

— Amióta az ügy folyik, fekete bárnyí lettem. Számtalan alkalommal kirohant az igazgató a jogsegélyszolgálat ellen. Ha tehetné betiltaná működésünket.

— Amióta az ügy folyik, fekete bárnyí lettem. Számtalan alkalommal kirohant az igazgató a jogsegélyszolgálat ellen. Ha tehetné betiltaná működésünket.

— Amióta az ügy folyik, fekete bárnyí lettem. Számtalan alkalommal kirohant az igazgató a jogsegélyszolgálat ellen. Ha tehetné betiltaná működésünket.

Április 5-én nagyhivatali értekezleten merült fel, hogy az üzem dolgozóit az utazások miatt csak 3-4 órát töltenek a munkahelyükön. Azonnal elrendeltem, hogy egy team, mely szakemberekből állt, vizsgálja meg az üzem hatékonyságát. Azt állapították meg, hogy a közvetlen költség szintjén nem versenyképtelenek. De a munkaidőnek csak 30-60 százalékát használják ki, és a szállítási költségek is igen magasak. Azért döntöttünk a megszüntetés mellett, mert veszteségesnek objektív és szubjektív okait nem szüntethettük meg.

Az üzemből nem akartunk kft.-t alakítani, mert az ugyanúgy járt volna, mint a HIRÉP. A dolgozók természetesen saját maguk szervezhettek volna, de ezt nem vállalták. A 62 dolgozó közül 17-nek a munkaköre megmaradt, de 4 nem vállalta, 16-nak tudtunk más munkakört felajánlani, közülük 8-an fogadták el. Akiknek a munkaköre megszűnt, azoknak az elhelyezésére több munkátatót kerestünk fel, akik vagy változtatnák, vagy teljesítménybért fizetnek volna. De a dolgozók semmit nem fogadtak el. Úgy vélem, hogy humánusan jártunk el.

Az a véleményem, hogy a jogsegélyszolgálat maradéktalanul eleget tesz érdekvédelmi feladatainak, csak éppen a dolgozók hátrányára. A magasépítési üzem megszüntetése nem tartozik az átszervezés menetébe. A veszteséges működés nem a szétválás következménye, ezért nem vonatkozik rá az átszervezéssel kapcsolatos vezérigazgatói utasítás. Majd a bíróság eldönti, kinek van igaz.

A meghatározott feladatokhoz biztosított a feltételeket, de megköveteljük azok maradéktalan teljesítését is. Ha az diktatúra, hogy a közösen kialakított elképzeléseket következetesen megköveteljük, akkor én igenis diktatórikus vezető vagyok.

(A vendégszobával, valamint az irodával kapcsolatos kérdésekre nem kaptam választ. K. E.)

A vendégszobával, valamint az irodával kapcsolatos kérdésekre nem kaptam választ. K. E.)

A vendégszobával, valamint az irodával kapcsolatos kérdésekre nem kaptam választ. K. E.)

A vendégszobával, valamint az irodával kapcsolatos kérdésekre nem kaptam választ. K. E.)

A vendégszobával, valamint az irodával kapcsolatos kérdésekre nem kaptam választ. K. E.)

A vendégszobával, valamint az irodával kapcsolatos kérdésekre nem kaptam választ. K. E.)

A vendégszobával, valamint az irodával kapcsolatos kérdésekre nem kaptam választ. K. E.)

A vendégszobával, valamint az irodával kapcsolatos kérdésekre nem kaptam választ. K. E.)

A vendégszobával, valamint az irodával kapcsolatos kérdésekre nem kaptam választ. K. E.)

normákat dolgoztunk ki — veszi át a szót *Csige István*.

Minden hivatal felé „Ru” ügyiratban intézkedtünk a felszabaduló munkaerő elhelyezésére. Hangsúlyozni kívánom, hogy ezekben az esetekben nem engedjük, hogy a hivatalok döntsének. Hiszen ezeknek az embereknek jó része erősen kötődik a postához, és itt nagyon látványos módon szűnik meg egy-egy munkahely.

Bár mi minden lehetséges megoldást vizsgálunk, tény, hogy nagyobb részt nem fogjuk tudni foglalkoztatni ezeket a dolgozókat. Ma még csak Baktalórántháza jelent gondot, de a jövő hónapban a következő központ üzembe helyezése is várható.

Baktalórántházán a hat távbeszélő-kezelő közül egyet tudunk továbbra is a hivatalban foglalkoztatni, egy főt Nyíregyházán sikerült elhelyezni, egy dolgozót pedig Mátészalkán tudunk tovább foglalkoztatni. Sajnálatos, hogy minden igyekezetünk ellenére három dolgozótól meg kell válnunk.

Különösen nagy gondot jelent, hogy a Távközlési Igazgatóság a szindikátusi szerződésben szabályozott határidőket nem tartja be. Az augusztus 24-i üzembe helyezést csak augusztus 2-án jelezte, jövőre pedig még semmit.

A két igazgatóság kapcsolatairól, a felszabaduló munkaerő elhelyezésének lehetőségeiről *Hegedűs Tibor*, a Debreceni Távközlési Igazgatóság vezetője az alábbiakat mondta.

Nem volt zökkenőmentes a szétválás, de úgy érzem, hogy a két igazgatóság kapcsolata ennek ellenére normális. Nyugodt a lelkiismeretem, mert a problémák nem a szétválásból fakadnak. A debreceni terület automatizálása az országostól lényegesen el volt maradva, ezt a hátrányt most kell behoznunk.

Természetesen együtt kívánunk működni a postaigazgatósággal, a gondokat közösen kell megoldanunk. A jövőben későbbi üzembe helyezési időpontokat fogunk jelezni, hogy elegendő ideje legyen a postának a dolgozók elhelyezésére.

A postaigazgatóság miniket is megkeresett, hogy a távbeszélő-kezelők foglalkoztatására milyen lehetőség van a területünkön. Erre én nem látok lehetőséget, túl nagy átképzési igény jelentkezne. Egyébként nekünk is hasonló gondokkal kell megküzdennünk, mert bár a létszám nőni fog, több területen számos munkahely fog megszűnni.

A kollektív szerződés csak a felszabaduló munkaerő elhelyezésével kapcsolatos eljárást szabályozza, átképzési kényszer nem ír elő.

Bár nekem van helyem Mátészalkán — mondja *Balogh Tiborné* —, mégis úgy látom, hogy semmire és senkire nincs tekintettel a posta. Tizenhat éve vagyok postás, de hetekig ilyen bizonytalanságban még sosem voltam. Sajnálom a többiek, akik állás nélkül maradnak.

Minket csak július 27-én kerestek meg — mondja *Jenei Istvánné* —, és névreszólóan ajánlottak fel munkakört. De miért csak július végén, amikor mi is láttuk, tudtuk, hogy készül az új központ. Én Nyíregyházára fogok bejárni. Nem lesz könnyű. Munkaszerződés szerint felvevő vagyok, módosítást nem kaptam. Csak szóbeli utasításra vállaltam el a központot. Ha én ezt tavaly tudom, dehogy vállalom el.

Nekem nincs állásom — mondja *Albert Zoltánné* — pedig 30 éve vagyok postás. Hét évvel a nyugdíj előtt teszik ezt az emberrel. Tizenöt évig szakszervezeti bizalmi voltam, szinte minden munkakörben dolgoztam. Megigérték, ha lesz valami munka, visszahívnak. Én már nem tudok naponta utazgatni.

Hetek óta nem alszom. Mondták, legyen hírlapárus, de milyen jövedelemmel? Most legyen hírlapos, amikor ott is, ki tudja milyen változások lesznek. De jó lenne, ha legalább valamilyen végkielégítést kapnánk! Hiába beszélnek nekünk szépen az igazgatóságok, hiába emberségesek, az eredmény mégis az, hogy az embert az utcára lökik.

A többiek már annyira elkeseredtek, és annyira haragszanak a postára, hogy el sem jöttek a beszélgetésre. Hát ezt tessék megírni. Hátha lesz valami eredménye.

A hallottak alapján egyértelmű, hogy a foglalkoztatási gondok tovább fokozódnak a közeljövőben. Ezt szakszervezetünk csak céltudatos és egységes fellépéssel tudja kezelni.

Konráth Ervin

Ma már minden áttekinthetőbb

Gondok és tervek a Járműtelepen

A Magyar Posta oly sokat emlegetett átszervezése gyökeresen megváltoztatta szinte minden postaszerv életét. Az eddig megszokott, régóta bevált beidegződéseket, kapcsolatokat átmeneti állapotok váltották fel, melyekben talán még most sem érzik otthonosan magukat sem a vezetők sem a besorozottak.

Az átszervezések rengeteg — eddig lappangó, vagy eltusolt — problémát is a felszínre vetettek. Sokukra azóta sincs megoldás, másokat olykor radikális, de szükségszerű módszerekkel (nem egyszer erőteljes létszámcsökkentéssel) orvosoltak.

Az átszervezések eredményéről, az újjáalakult, vagy éppen frissen született vállalatok, kft.-k és más egységek életéről, gondjairól, eredményeiről eddig három ízben számoltunk be lapunkban. Sorozatunkat ez alkalommal a Posta Járműtelepről készült beszámolóval folytatjuk.

A jelenlegi helyzetről **Meliss János** igazgató számolt be.

— Az átszervezés óta eltelt 8 hónap jó volt arra, hogy megnyugodjanak a kedélyek, valamelyest rendeződjön a helyzet, ma talán minden áttekinthetőbb.

— *Mi változott meg a Járműtelep életében? Mi maradt változatlan?*

— A Járműtelep a változások ellenére megmaradt önálló jogi személynek mint önálló központi postaszerv. De ettől eltekintve rengeteg változás történt az elmúlt időszakban. Az átalakulásra vonatkozó döntésre sokáig, 1989. decemberéig kellett várnunk, így alig volt időnk felkészülni, a gondok váratlanul zúdultak a nyakunkba.

— A posta szétválásával az általunk kezelt gépjárműpark is megoszlott. 1146 gépkocsi tulajdonjoggal és gyakorlatilag is átkerült a Távközlési Vállalathoz, illetve több frissen alakult kft.-hez. A gépjárműveket szemlélyzetként csak 117 gépkocsi vezetőt helyeztek át. A többi sofőr — immár kocsi nélkül — a karbantartó és javító szemlélyzet, az épületek és a műhelyek maradtak nálunk. Így történhetett meg, hogy termelőkapacitásunk felét elvesztettük, de a hozzá való infrastruktúra megmaradt.

— A Műsorszóró Vállalat és egyes kft.-k, amelyek nálunk hagyták a gépjárműveket, továbbra is éves szerződés keretében bérlik tőlünk azokat, a változás annyit, ami mégis jelentős, hogy idegen igénybevevőknek számítanak, s így árbevételként jelent kifizetésük.

— A felszabadult munkaerőt le akartuk kötni, mivel 100 millió forint feletti árbevétel-kiegészítéssel kellett szembenéznünk.

Az elvitt gépkocsikat kevesebb-szer hozzák vissza javítani, szállítási megrendelést is ritkábban kapunk, fuvarozási kapacitásunk is nagyobb volt, mint az igény. A termelő kapacitást nem akartuk csökkenteni, fizikai dolgozókat nem akartunk elküldeni, így sürgős változtatásokra volt szükség.

— *Milyen intézkedésekre került sor? Mit tettek a gondok leküzdésére?*

— Igyekeztünk kijutni a piacra, hogy munkához, megrendeléshez jussunk. Gyenge első negyedév után, a második negyedévben már gyorsabban sikerült lekötőnk szabad kapacitásunkat. Ennek ellenére az első félévben nem sikerült teljesíteniük terveinket, pedig kibővítettük tevékenységünket. Újabban idegen vállalatok számára is végzünk javításokat. Amikor láttuk, hogy ez még nem elég a gondok megoldásához, tovább bővítettünk, így ma már magánszemélyek is igénybe vehetik javító, karbantartó szolgáltatásainkat.

— Július 1-jétől pedig bevezettük a ZT II. vizsgarendszert, mely szerint az általunk javított gépkocsikat le is vizsgáztatjuk. Szállítási kapacitásunkat is egyre jobban hasznosítjuk, bár tapasztalataink szerint a nagyobb kategóriájú járművekre, (IFA, Robur) nehezebb fuvartalálni.

— Új szolgáltatásainkat nagy propagandával vezettük be, hiszen csak így lehetett re-

ményünk a sikerre. Igaz, hogy így az egész évi reklámköltségünket már az első félévben elköltöttük, de erre felvettünk költséget. A továbbiakban szigorú költségcsökkentést vezetünk be a reklám területén is, és próbálunk itt is új megoldásokat keresni. Természetesen nem csak a szállítási, gépkocsifenntartási kapacitás lekötésére fordítottunk hangsúlyt, hanem arra is, hogy a kihasználatlan épületeket és más eszközöket valahogyan hasznosítsuk. Az épületek egy részét tehát bérbe adjuk más cégeknek, és így is bevételhez juthatunk. Ez történt például az üzemenyag-töltő állomásunkkal is, melyet 16 millió forintért újított fel a Shell-Interág, és az augusztus 13-i üzembe helyezés óta hosszabb időre bérbe is vette.

— *Ha jól tudom, a dolgozói létszám is változott.*

— Igen. Sem a fizikai, sem az adminisztratív állományból nem bocsátottunk el senkit, de a nem fizikai dolgozók felvételére létszámkorlátot rendeltem el. A dolgozók közt kialakuló feszültséget igyekeztünk minél gyorsabban feloldani, mégis az alapvető szempontunk az volt, hogy a felesleges létszámot fokozatosan leépítsük. Itt elsősorban a nem termelő állományra gondolok.

Többben el is mentek. A leépítést az is segítette, hogy a nyugdíjba vonuló dolgozók helyett nem vettünk fel senkit. Így az első félévben 70 fővel csökkentettük a létszámot.

— *Várható további leépítés?*

— Igen, még 30 fővel kellene csökkenteni az állományt.

— *A sok bizonytalanság mellett volt valami jó hír is a dolgozók szempontjából?*

— Igen, emelni tudtuk a fizetéseket. A mi dolgozóink is megkapták a postai vállalatoknál január 1-jével központilag elrendelt 22 százalékos bérfeljesztést, amivel a lemaradást kellett pótolni. Ezen felül július 1-jétől további 6 százalékos alapbérfeljesztésre volt lehetőségünk, ebből 2 százalékos váltott az üzem. Ennek ellenére még nagyon kevésnek tartjuk az eddigi béremeléseket, reméljük, hogy lesz mód további emelésekre. Központi bérfeljesztésre is várunk, illetve számítunk.

— *És mikor lesz nyereséges a Járműtelep?*

— Ezt most nem tudom megmondani. Az első félévi terünket nem teljesítettük, minden erőfeszítésünk is csak arra volt elég, hogy csak 3,5 millió forint veszteségünk legyen. Ennek ellenére év végére szeretnénk elérni az előírt létszám-

színvonalat. Ekkor nullszaldós lenne a vállalat, vagyis nem lenne nyereség, de veszteség se. Bárhogyan alakuljanak is azonban a dolgok, a dolgozók az indulóként betervezett bért meg fogják kapni.

— *Mi van akkor, ha a tervet mégsem sikerül „hozni”, és veszteséggel zárnak év végén?*

— Akkor szankciókra számíthatunk. A felsőbb vezetőknel elvonnak a prémiumból, és a megvonás tovább terjed felfelé! A vezetői prémiumok egyik feltétele ugyanis a nullszaldó.

— *Milyen konkrét eredményeket értek el az átszervezés óta?*

— Sikerült minden fizikai dolgozónkat munkával ellátni, így nem kell attól félniük, hogy az utcára kerülnek. Ez nagy erőfeszítéseket igényelt, mert tudtuk, hogy most nem könnyű megrendelőhöz jutni. Tudjuk, hogy továbbra is az az érdekünk, hogy a távközlés gépkocsiparkjának a javítását is mi végezzük, de ezt a mai piaci helyzetben csak jó minőségű, gyors munkával tudjuk elérni. Erre törekszünk.

— *Milyen érzésekkel gondol a jövőre? Optimista ön igazgató úr?*

— Igen, optimista vagyok, és ezt várom el vezető munkatársaimtól is. Ha továbbra is az eddigi szemléletet követjük, és a hozzáállásunkon sem változtatunk, akkor biztos vagyok abban, hogy talpon marad, és eredményesen fog dolgozni vállalatunk.

A dolgozók hangulatáról és a szakszervezet állásfoglalásáról **Póta István** szb-titkár beszélt:

— A szakszervezet a gazdasági vezetőkkel együtt élte át a válságos napokat. Sokszor voltak olyan kényes helyzetek, amikor a döntéseket is közösen kellett meghoznunk. Ilyen volt például a létszámkérdés és a bérfejlesztés. Több átszervezést megéltünk már, bár ez volt a legnagyobb szabású. Ezzel mintegy 100 embertől kellett megválni, ami érthetően felkavarta a kedélyeket. Sokan elkeseredéssel beszéltek a jelenlegi helyzetről, sok jó szakemberünk ment el, bár féltette az itt hagyott járműparkot. Nem volt szimpatikus a leépítés, de mindig humánusan jártunk el. Külön figyeltünk a vidéki munkahelyekre, ahol beszűkülték a lehetőségek, sokan csak úgy maradhattak a vállalatnál, ha időlegesen — a visszakarölés reményében — vállalták a pesti munkát.

— A szétválásnak árnyoldalai is vannak, sokan siratják a megbontott postás egységet. Ez a szociális különbözőségben is megmutatkozik. Az étkeztetés kérdése még a mai napig sincs rendezve. Mi azt szeretnénk, ha a jelenlegi és a volt postás dolgozók szociális támogatása, juttatása mindenhol egységes lenne.

— Személy szerint nem tartok minden változtatást jónak, de remélem, hogy a jövő jobb lesz, és igazolja a mostani intézkedéseket. Nem mondhatnám, hogy teljes a nyugalom. Az emberek nyugtalanok, feszültek a várható további leépítések miatt. Alapvetően azonban jó a légkör, hiszen a nehézségek ellenére is együtt maradt az üzem, és ez nem közbömbös egy ilyen nagy létszámú kollektíva esetén.

— Reméljük, hogy a szakszervezet lehetőségeit a jövőben rendeltileg nem korlátozzák, a szerzett jogok fennmaradnak, és a szakmai vezetők partnerként, megértéssel viszonyulnak majd hozzánk.

Mezőszáros Gábor

Mindig megmondtam a véleményemet

A Vas megyei távközlési üzem elosztóraktárának vezetője ez év elején nyugdíjba ment. S mivel **Balikó István** az üzemi szb titkára is volt, új választást kellett tartani. (Utóda mindkét helyen **Rácz József** lett.)

Soproni utam során említették nevét, s kíváncsi lettem milyen ember is ő, aki 38 évig dolgozott ugyanazon a helyen, s közben „mellékesen” 22 évig szb-titkár is volt.

— *Hogyan kezdődött?*

— 1949. május 5-én kerültem a postára, táviradomunkának, majd egy kis kitérő után a távközlési üzem elosztóraktárának vezetője lettem 1952-ben. Valahogy úgy alakult az életem,

kell, és segíteni, ha lehet. Szerettem a közösségért tenni. Azt hiszem ezt még a családtól kaptam. Heten voltunk testvérek. Mindannyian munkások.

— Az is doppingolt a segítségre, hogy láttam a sok bánatot, gondot, egyéni tragédiákat, s átéreztem a hozzám forduló baját. A legtöbbszőr azért tudtam segíteni, mert „belebújtam” a gondokkal hozzám forduló bőrbe, s mindjárt magaménak éreztem az ügyet. Az utolsó néhány évben már igen nehezen volt dolgozni, hiszen meglehetősen csökkent a szakszervezet tekintélye. Ezen, sajnos én már nem tudok változtatni. Majd az utódok!

— Én már 1977–78-ban éreztem a bajt. Be is „gurultam” az alacsony jövedelműek körébe a celldömölki tanácskozáson. A szakszervezet csak a tényeket — a bajt — állapította meg, de nem tett senki javaslatot a megoldásra, a kiútra! Ez már akkor is kevés volt. Fogtam magam, és otthagytam az értekezletet. De, hát nem tudtam ezt a munkát sem abbahagyni, s ismét pöröltem, panaszkodtam, javasoltam. Egészen ez év februárjáig.

— *Mi volt a legnagyobb öröme a 22 év alatt?*

— A legbüszkébb a szociális blokkra vagyok, ami a 80-as évek elején készült el. Vannak benne öltözők, szép mosdók, tanácskozóterem, könyvtár, ebédlő. Ez már nagyon hiányzott az itt dolgozóknak.

— *Nyugdíjasként hogyan telnek a napjai?*

— A családdal szép nagy kertet gondozunk. Az unokák is sűrűn jönnek. Ezek azonban nem töltik ki az egész napomat. Majd keresek még valami elfoglaltságot. Néhány hónapig azonban most még pihenek, hiszen egész életemben kötött voltam; sok volt a két munka. Most végre gondtalan vagyok.

— A városban járva mindig jókedvűen térek haza, ha egy-egy volt kollégámmal találkozom, hiszen engem megelőzve, már messziről, előre köszönnek.

Ez nekem mindennél többet ér, s így megnyugvás, mert ez azt is jelenti, hogy az elmúlt évtizedekben a magam szerény módján tettem a kollektíváért.

— **mez** —

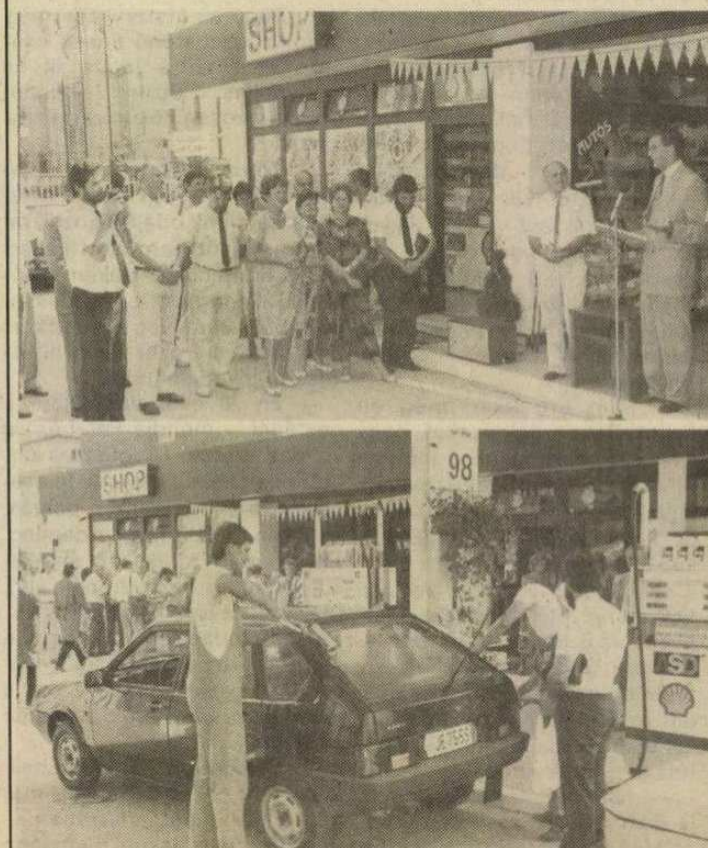
Shell kút a postán

Tíz évig a Shell üzemelteti a járműtelep Egressy úti benzinkútját. Augusztus 13-án ünnepélyes keretek között ádták át a három hónap alatt felújított töltőállomást.

Az éjjel-nappal üzemelő kút mellé autós üzletet is építettek, ahol autófelszerelési és autópótlási cikkekkel, vegyi és pipereárakat, élelmiszereket, edességeket és italokat kínálnak a vásárlóknak.

A Járműtelep tulajdonában lévő gépkocsik a megállapodás alapján továbbra is kútkönyvre tankolhatnak.

— **kes** —

Hetvenötezer forint a belépési díj

Látogatás a Magyar Rádiótelefon Kft.-nél

Nem a legszerencsésebb időpontban látogattam el a Magyar Rádiótelefon Kft.-hez, ugyanis azon a napon tartottak minisztériumi sajtótájékoztatót a Contell Hungária témában. De mint később kiderült, őket nem érintette negatívan a lefolytatott vizsgálat.

A Budafoki úton, bérelt helyiségekben van az otthonuk. Egy tágas szoba nyolc íróasztalának egyikénél (lám-lám, a jó munkához nem szükségeltetik külön-külön irodal) beszélgettem Kiss Csabával, akinek beosztása „menedzsmen”, így magyarul, de névkártyáján ez áll: Project Manager. A rendszerfejlesztéssel kapcsolatos feladatokat irányítja, fogja össze, rövidebb és hosszabb távú stratégia megvalósításán dolgoznak. Mint megtudtam, három évtizede lépett be a Magyar Postához, néhány éves megszakítással a távközlés különböző területein dolgozott. Most hasznosíthatja tapasztalatait.

— A kft. létrejöttének bizonyára előzményei voltak. Mikor került terítékre a rádiótelefon-téma? — érdeklődöm.

— Körülbelül három éve vetődött fel, hogy nyilvános rádiótelefon-rendszert létesítsünk Magyarországon. A kft.-alakítás előkészítő tárgyalásait még a Magyar Posta vezetői kezdték el, az amerikai US WEST céggel, ők is írták alá az alapító okiratot múlt év december 4-én, miután megtörténtek a műszaki, gazdasági, pénzügyi egyeztetések. A Magyar Posta jogutódja, a Magyar Távközlési Vállalat 51 százalékkal vesz részt a kft.-ben, az amerikai részesedés pedig 49 százalék. Az alapítás tehát megfelel a magyar törvényeknek. Lényeges, hogy a két társuló cég szolgáltatással foglalkozik, gyártással nem.

— A technikai feltételek hogyan teremtdtek meg? — Világbanki hitel keretében versenytárgyalás alapján választottuk ki az első rendszert, a svéd Ericsson cég lett a nyertes. A mai kor technikájának megfelelő, korszerű ez a rendszer. A svédok szerződésben rögzített időpontokban szállítják a berendezéseket. Már továbbfejlesztésre is kötött velük szerződést az US WEST.

— Mekkora az előfizetői kapacitás? — Az indulásnál három ezer, a kiegészítő szerződés szerint már hater. De további bővítés előkészítésén dolgozunk, miszerint 1991 végére húsz ezerre emelkedik az előfizetői kapacitás.

— Önök a Budafoki úton vannak. Mi készül a Száva utcában? — A rendszer vezérlőközpontja lesz a Száva utcában, ennek építése-szerelése folyamatban van. Ez egy digitális AXE-típusú központ. A mechanikai szerelés augusztusban elkészül, s szeptemberben elkezdődhet az „élesztés”, amit a svédok művezetése mellett végzünk majd. A munkában részt vesz az alaprendszer beruházója, a TÁVBER, továbbá a TÁVISZ Kft. is. A szükséges mérések után az üzembe helyezés a negyedik negyedévben megtörténik.

— Mi a véleménye a Contell Hungária körül kialakult helyzetről? — Úgy vélem, ha két életképes szolgáltató van a piacon, egészséges verseny alakulhat ki az előfizetők megnyerésére. Ez ársversenyt is jelent, ennek pedig egyedüli nyertese az előfizető.

— Milyen árakon kínálják önök a rádiótelefon-szolgáltatást? — Erről most még nem beszélhetek — hallottam csalódottan —, de néhány nap múlva nyilvánosságra hozzuk díjtételeinket.

— Augustus 13-án hozzájutottam a fehér merített papírra kékkel nyomott árjegyzékhez. Az alábbiakban ebből idézünk, bizonyára érdeklő olvasóinkat. Háromféle készülékre van ajánlat, ezek közül az Ericsson cégé hordozható, mozgó, ára 114 950 forint. A készülék díja sok mindent tartalmaz, kivéve az áfát. Hároméves a garanciája.

A rádiótelefon-szolgáltatásba való belépés díja 75 000 forint. A bevezető díjcsomag havi 6300 forint. Ez tartalmazza a nemzetközi és belföldi helyközi hívások számlarészletezését; a központ valamennyi szolgáltatását: hívásátadás, foglalt előfizetői hívás átirányítása, nem fel-

elő hívás átirányítása, rossz-

akarató hívás nyomozása, érkező hívás átirányítása, hívásvárakoztatás, konferenciahívás három résztvevővel; 250 percnyi beszélgetés indított, fogadott percdíját. Minden további beszélgetés percdíja normál tarifával 17 forint, kedvezményes tarifával 10 forint. A kedvezményes tarifa időszaka munkanapokon 19-től 07 óráig tart, s munkaszüneti napokon egész nap. A rendszerben a segélykérő telefonszámok ingyen hívhatók.

E rövid megszakítás után térjünk vissza a beszélgetésre.

— Hogyan működik a kft.-gárda itt, a Budafoki út 59: néhány helyiségében?

— Kevesen vagyunk. Nagy megbízhatóságú berendezéseket vásárolunk, hogy kis létszámmal tudjuk üzemeltetni a rendszert. A teljes beindulás után sem leszünk többen huszonöténél. Munkánkat számítógép és különböző technikai berendezések segítik. Dolgozóinknak mintegy fele tárgyalóképesen beszél angolul.

Ottlétemkor egy magas úr angol nyelven köszönt be a szobába, majd a szomszédos tágas helyiség kerekasztala mellé telepedett le. (Minden ajtó tárva volt, az ember szeme előtt zajlott a hivatali élet.)

— Állandó amerikai stáb dolgozik itt — hallom —, két igazgatójuk van, a kereskedelem, illetve az üzemeltetés élén. A magas szintű technológia bevezetése gondos és alapos marketingtevékenység szervezését igényli. Együtt dolgozunk az amerikaiakkal, team-munkára van szükség. Minden-
— Megjött a főnök! — szölt be a titkárnő a szobába, ami a mi beszélgetésünk végét is jelezte. Mert a főnök, Pete József az USA-ból érkezett meg, bizonyára fontos közlendőkkel.

Bánhidi Éva

Érdekvédelmi alapítvány

A Távközlési Vállalat olyan alapítványt hozott létre, amely megteremti annak a feltételeit, hogy a szakszervezet azokat a tisztségviselőket, akiket függetleníteni kíván, saját maga tudja alkalmazni, ugyanakkor az alapítványból az érdek-képviselői, érdekvédelmi munka széleskörűen támogatható lesz.

A távközlési szakszervezetek közös intézőbizottsági ülése 1990. szeptember 3-án vitatta meg és hagyta jóvá „A távközlési dolgozók érdekvédelmi alapítvány”-ának alapító okiratát.

Ez az alapítvány egyben garantálja, hogy a szakszervezeti tisztségviselők, alkalmazottak megkapják, megkaphassák mindazokat a juttatásokat, kedvezményeket, amelyeket a kollektív szerződés alapján a vállalati dolgozók kapnak. Így a választások utáni helyzetben rendezetté válik a függetlenített szakszervezeti tisztségviselők munkajogi helyzete, alkalmazása, juttatási rendszere, valamint különféle kedvezményei. (Az alapítványt következő számunkban részletesen ismertetjük. A szerk.)

Szakemberképzés a Budapesti Távbeszélő Igazgatóságon

A magyar távközlésfejlesztési programról már nyilatkoztak néhányan. A beszélgetésekben több évszám is elhangzott. Voltak öt éves tervek. Volt 10 éves fejlesztési elképzelés is. Nem is oly régen, a külföldről hazatérő minisztériumi felelős vezető, három év alatt megoldhatónak vélte elmaradottságunk felszámolását a telefóniában. A nagy váltáskor azután a vezető ment, a telefon pedig maradt olyan, amilyen.

Most megint van hároméves program, amely ugyan nem ígér gyors változást, de érezhető javulást igen. Lesz tehát technika, és lesz pénz, de hol van itt az Ember? Így, nagybetűvel. Ő, akinek még a régi technikai akadályokat kell leküzdenie, de vállalnia kell az át- vagy továbbképzést is, hogy majd az újjal is meg tudjon birkózni. Továbbá kérdés lehet az, hogy milyen intézményekben lesz az ő képzésük.

Jártam egy ilyenben, a Budapesti Távbeszélő Igazgatóság

Kunszt Imréné, az Oktatási Központ vezetője

Oktatási Központjában. Vezetőjétől, Kunszt Imrénétől a kezdetről érdeklődöm.

— Hogyan jött létre az oktatási központ?

— Az igazgatóság nagy létszáma és a technika működtetése mindig is igényelte volna a naprakész, gyors továbbképzést. Lehetőségeink azonban korlátozottak voltak. Különböző üzemekben, egy-egy éppen üres teremben voltak a tanfolyamaink. Gondolom nem igényel különösebb bizonyítást, hogy ilyen körülmények között szervezni, eredményes oktatást megkövetelni, ellenőrizni nagyon nehéz. Pedig ilyen helyzetben is mintegy ezer dolgozónk képzését oldottuk meg.

Három évvel ezelőtt született az ötlet, hogy az igazgatóságnak legyen egy centralizált oktatási központja. Az előkészítésre alakult bizottság kidolgozta az oktatási központ funkcióját és feladatát. 1988-ban a Hazai Felsőfokotól megvette az igazgatóság ezt az épületet, amelyben jelenleg vagyunk, és a jóváhagyott tervek alapján elkezdődtek az átalakítási munkák. Közben 1989 januárjában elkezdődött működésünket ideiglenes helyünkön, a VII. Krúdy Gy. utca 3-ban, de decemberben már a Soroksári út 166. alatti átalakított épületben folytattuk munkánkat.

Ifjú éveimre visszagon-dolva, ezen a helyen bizony egészen más képek villannak fel emlékeimben. Most belépve a kapun, az érkezőt kulturált, igényesen berendezett környezet fogadja.

Még az előkészítés szakaszában több oktatási intézmény működését tanulmányoztuk. A tapasztalatokat összegyűjtöttük, és igyekeztünk olyan környezetet kialakítani, továbbá berendezéseket vásárolni, amelyek a legkorszerűbb oktatást szolgálják. Az épületben két általános, két módszertani és egy számítógépes vizsgáztatóte-

Elméleti foglalkozáson

rem van. Továbbá működik egy számítástechnikai és nyelvi labor. A tábeszélő-technikai labor szerelése is befejeződik nemsokára.

Minden teremben Ed-combi oktatástechnikai eszközrendszer van, amelyhez kazetás magnó tartozik erősítővel és hangfalakkal, videomagnó, írásvetítő és diavetítő. A rendszerhez tartoznak még írótablek és vetítőfelület is. Stúdióink alkalmas video- és hanganyagok készítésére, sokszorosítására. A tanár kérésére a stúdióból a tanterembe tudunk bejuttatni különböző programokat. Mindezt annak érdekében működtetjük, hogy az igazgatóság szakembereinek elméleti képzését a technika segítségével magasabb színvonalúvá tegyük.

— Úgy tudom, foglalkoznak szakmunkásképzéssel is.

Igen. A szakmunkástanulók tanműhelyi és gyakorlati oktatását is végezzük. Oktatási osztályunk — akik ezzel foglalkoznak — évente körülbelül 20 millió forintot kap ilyen célra. Tájékoztatom elmondom, hogy egy tanuló képzése évenként nekünk mintegy 35–40 ezer forintba kerül.

A korábbi időszakban az igazgatóságnak sok telefon- és hálózatszerelő szakmunkásra volt szüksége. A fiatalok közül azonban nem sokan választották ezt a szakmát. Aki jött, az is inkább a rosszabb tanulók közé tartozott. Ekkor gondoltam arra, hogy ezen a helyzeten csak jó pályaválasztási munkával segíthetünk. Sikert a tanműhely számára egy nagyobb épület találnunk a Jászberényi úton, így a korábbinál több osztályt indíthattunk, és több gyereket képezhettünk ki. Az igények azonban egyre inkább nőttek velünk szemben, ezért úgy terveztük, hogy az oktatási központ mellett épüljön fel egy új tanműhely is. Elképzelésünket felküldtük az akkori Magyar Posta Központjának. A vállalatot azonban átszervezték, így ez az ügy is elült egy darabig. Pedig meggyőződésem, hogy ilyen intézményre szükség van, a döntés tehát a Magyar Távközlési Vállalat Vezérigazgató-ságára vár.

Mi szeretnénk az eddiginél is magasabb színvonalú

Tánczos Sándor

Technikai feltételek a magasszintű oktatáshoz

Technikai feltételek a magasszintű oktatáshoz

Budapest, az Üllői úton a POK mellett épül a Magyar Távközlési Vállalat Oktatási Központja.

1991-től ebben a kétszintes, tetőtér-beépítéses

épületben képzik tovább központilag a távközlési szakembereket.

A tantermekben 424 fő egyidejű oktatására nyílik lehetőség. Újdonság lesz, hogy a teljes tananyag számítógépre kerül.

— k. s. —

Quo vadis Román Posta?

Túlzás lenne azt állítani, hogy a Román Posta hosszú éveken át a magyar levélírók és telefonálók kedvencei közé tartozott. Elveszett, céljához sohasem érkező levelek, vagy ha mégis megérkeztek, tudtuk, az éberen őrködő rendszer cenzorai már alaposan átvizsgálták.

A Romániába, Erdélybe írók tolvajnyelvet tanultak, a telefonbeszélgetések megannyi vírágnelvével beszélgetést tartalmaztak. Már akkor, ha sikerült kapcsolatot teremteni. Mert ez olyan bizonytalan volt, mint a kóbor kutya vacsorája. A létrejött kapcsolatot pedig egy nyilván összevont szemöldökű anonyim arc figyelte harmadiként, őrizve az ország biztonságát, s a rokon beszélgetések, Rózi néni visszere, Áron bácsi gyomorpanaszai így váltak közügyvé.

A romániai forradalom — bizzunk benne — elsöpörte ezt a gyakorlatot is. Megszűnt a levélcenzúra, a levelek, képeslapok megérkeznek rendeltetési helyükre, a postai lehallgatórendszereket leszerelték, s ismeretlen helyre szállították, s hadd legyen optimista: sorsuk az enyészeté. Bár ebben némileg kételkedek is. Körülbelül egy év óta Románia távhívással hívható Magyarországról, onnan hozzáunk talán csak 2 év múlva. Románia ugyanis egyelőre csak a bejövő rendszert vásárolta meg, az országból kimenő rendszer szerelése csak most kezdődik majd. Mindezt egy székesföldi postai távközlési elektromérnök mesélte el, kérve: nevét ne közöljük. Forradalom ide, forradalom oda, a régi reflexek még működnek, s a félelem fekete felhője mögül csak nehezen bújik elő a tiszta nap sugar.

Újdonsült ismerősöm érdekes adatokkal szolgál. Azt eddig is tapasztaltam, hogy a román telefonhálózat fejlettebb, mint a magyar — fogalmazhatnék úgy is, hogy az európai béka hátsó fele fölött egy csöpecskével foglal helyet — gyakorlatilag, aki telefont igényel, általában összehasonlíthatatlanul hamarabb kap, mint hazánkban.

Körzetenként változóan fél, egy év a várakozási idő. S protokció? Természetesen az is van. Főként kéz kezét mos alapon, s nem elsősorban pénz kérdése. Te szerel nekem színes tévét, én adok neked telefont, de megteszi egy katon nyugati cigarettá, vagy egy üveg jóféle itóka is.

(Kitérőként, hogy az üveg ital érthetővé váljon, pár szót Románia ellátásáról. Ennivaló van. Beszerzése, ha nem is egyszerű, nem kilátástalan. Az éttermekben két-, háromféle étel között lehet választani, este 8-ig. Ezek általában jóízűek, normális adagok. Este 8 óra után ennivalót találni teljesen reménytelen ügy. Az utazó kíséreltetet tehet nagyobb szállodák szobaszerveinél némi hided élelem beszerzésére, ha sikerül, ritka szerencséje van.

A híres román konyakok, vermuthok pedig egyszerűen eltűntek, mint a szürke számár a ködben. Helyettük kiemelt vendéglőkben és teljesen lerobant kocsmákban is francia konyak, kubai rum, angol gin és whisky kapható. De, hogy mi-

lyen rendszer szerint, annak a jó isten a megmondhatója. Áruk a csillagos ég. Tusnádfürdő minden igényt kielégítő reprezentatív éttermében négyen ebédeltünk. Négy adag gombás hátszín 84 lejbe került, a 2 fél gin 106-ba. Nagyváradi vezető építész barátom fizetése 4000 lei (1 lei = 1,70 Ft) havi fizetéséért 4 üveg angol gint vehet...

Nem irigylem a most összeházasulandókat. Lakást viszonylag hamar kapnak — ez is Románia egyik szimpatikus vívmánya, a minőségről ne beszéljünk —, telefon is kerül, de, hogy miből esznek, min alsznak, azt még a leggritinosabb jövődömdöndők sem tudják megjósolni.

Elnézést a kitérőért, de úgy gondoltam, ha már Románia útjait jártam, erről is illik beszámolni.)

No, de maradjunk a telefonnál. Mérnök ismerősöm szerint Románia egyelőre nincs felkészülve az új technika befogadására. Marosvásárhelyen és jó pár más helyen pl. elavult, igen régi TESLA rendszer működik, a továbbképző tanfolyamok felszínesek, a technikai gárda szakmailag képzetlen.

A korszerű rendszerek üzemelése, javítása, karbantartása igen komoly gondokat fog okozni. Érveinek hinne kell, annál is inkább, mert egy érdekes felfedezésével ajándékoz meg búcsúzóul. Megfigyelése szerint a nagyfrekvenciájú részlegben, illetve az elektromágneses térben dolgozóknak zömmel leányuk születik. Fiúgyermek csak elvétve látja meg a napvilágot. Érdekes megfigyelés.

Románia postahálózata különben hasonló hazánkéhoz. Már ami a telepítést illeti. Majd

Duma Aurélie aligazgató

minden településen található kisebb-nagyobb postahivatal, egy-két dolgozóval, segélykéréshez éjjel is működő telefonnal.

Bihar megye 600 000 lakosának postai gondjait Nagyvárdon 900, a megyében 2100 postai dolgozó intézi. Duma Aurélie aligazgató a szépszámu csapat főnökhelyettese. A magyar újságíró kérdéseire kedvesen, készségesen válaszol.

— Ismeri a magyar, illetve a román posta közötti hasonlóságokat, esetleges különbségeket?

— Természetesen igen. Nekünk mindig volt kapcsolatunk egymással, főként a debreceni postás kollégákkal. Ezek a kapcsolatok mindig is korrektek voltak. Sohasem felejtjük el, hogy a forradalom győzelme után nehéz helyzetünkben számunkra az első segélyszállítmá-

Sorbanállás a nagyváradi postán

nyok a debreceni postásoktól érkeztek. Ezek a kapcsolatok nekünk, az újonnan kinevezett vezetőknek gyömolcsözönek ígérkeznek. Többször voltunk Debrecenben, és a kollégák is többször voltak nálunk.

— Ön szerint mi a különbség a román és a magyar posta között?

— A posta, a telefon és a hírlapterjesztés nálunk még ma is közös vállalkozás.

— Mi változott a forradalom óta a román posta életében?

— A legfontosabbak a vezetőváltások, vagy megerősítették az egységvezetőket a hivatalokban, vagy leváltották őket. Itt Váradon az igazgatót leváltották, a főmérnököt, a főkönyvelőt, és engem, mint aligazgatót, megerősítettek. Ami a tevékenységet illeti, több változás van. Eddig közös minisztériuma volt az áruszállításnak és a postának. Jelenleg Közlési Minisztérium van. Függetlenül attól, hogy az írott, szóbeli vagy képtávközlés; egyúvé tartozik. De különválnak az általános problémák és a végrehajtási szervezet.

— Elnézést, ezt nem értem. Mi az, hogy általános problémák?

— A fejlesztés. Tehát a minisztériumon belül két nagy rész különböztethető meg, az egyik a ROMPOST TELECOM, ami egy önálló egységet jelent (valójában ez a hagyományos posta), a másik a fejlesztés.

Ez az intézkedés, a kettéválás az adminisztratív vezetés és végrehajtó szervezet között most folyik. Megyei szintig még nem jutott el. A tervek szerint ez szeptemberben kezdődik el.

— Ez a változás az idők szavát jelenti, tehát egy logikus folyamat, vagy csak a mindennapi változtatás kényszersze-

re? — Nem, ez abszolút szükségsszerű volt. Pontosan úgy, mint a román gazdaságban az abszolút centralizálás megszüntetése. Az értelmetlen centralizálás! Ennek ellenére a posta állami monopólium marad, bár lesznek bizonyos ágak, ahol nagyobb önállóságot fognak élvezni. Például eddig a szállítást állami vállalat intézte, most mód nyílik magánérő bevonására. Általában ahhoz fordulunk majd, aki jobb szolgáltatást végez.

— Elmondhatjuk tehát, hogy a román posta a teljes átalakulás korszakát éli?

— Igen, és első legfontosabb feladatunk a szállítmányok gyors és pontos célba juttatása. Ezekkel a múltban na-

gyon sok gondunk volt. Nagyon sok hiánnyal kell megküzdünk, hol a gumiköpeny hiányzik, hol az akkumulátor és sok más.

— Igaz, postás autót nem láttam utam során, de kenyérszállítót például igen, szörnyű állapotban vannak, gondolom a csomagszállító autót sem külön.

— A postás — nevezem gyalogpostásnak — egyszerűbb helyzetben van, hiszen táskát lehet kapni.

— Ha jól tudom, a múltban minden külföldről érkezett küldemény Bukarestbe került, s onnan osztották szét. Ez borzasztóan megnyújtotta a célba érkezés idejét. Ezen nem változtatnak? Hiszen egy ilyen nagy területű országnál, mint Románia, ez képtelen helyzetet terem.

— De igen, most készült el egy tanulmánytervezet, mely Nagyváradot vagy Aradot jelöli ki tranzitállomásként. Ezen állomások kialakításában külföldi segítségre is számítunk, már folynak tárgyalások francia üzlemberekkel, ok pénzrel, illetve felszerelésekkel támogatnának minket.

— Végül az újságterjesztésről néhány szót, hiszen ez is postai feladat. Évekkel ezelőtt Nagyváradon jó ha négy-öt országos lap volt jelen. Most se szeri se száma az újságoknak, ezek hogyan jutnak el az olvasóhoz?

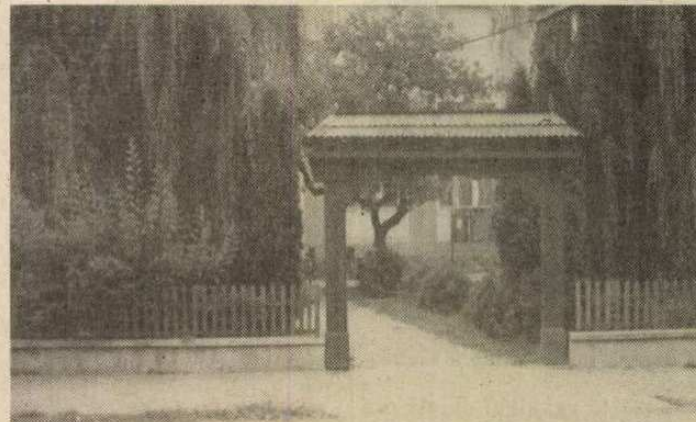
— Hagyományos módszerrel, de nagyon sok a reklamáció, amiről nem a posta tehet. Sokszor előfordul, hogy kevesebb újság érkezik, mint a megállapított példányszám. Ennek a krónikus papirhiány az oka. Reméljük, ebben is lépni tudunk mihamarabb.

Azt hiszem, tennivaló ebben a témában is akad bőven, de ebben — úgy érzem — szemléletváltozásra is szükség van. Erdély új, igen színvonalas irodalmi lapjának, a Kelet-Nyugatnak is komoly terjesztési gondjai vannak. Így előbb vagy utóbb halálra van ítélve. Ebben az esetben már politikáról is beszélhetünk. Politikáról, mely a már remélhetően új szemléletű Romániában égető napi gond, szóbeszéd tárgya.

Egy ország keresi új arcát, hogy az őt megillető helyet foglalja el Európában. A román postára ebben az útkeresésben igen nagy és szerteágazó feladat hárul. Meggyőződésem, ha az út jó szándékkal van kikövezve, az előrehaladás gyorsabb és egyszerűbb lesz.

Legyünk optimisták; országaink érdeke is ezt kívánja.

Veégh Ádám

Székelkapu vezet a postához Turia községben

Felhívás!

Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy szerezzenek hirdetőköt lapunk részére.

Egy egész nyomtatott oldalas hirdetés ára: 60 000 forint, fél oldalas 30 000 forint, negyed oldalas 15 000 forint.

Az ezeknél kisebb terjedelmű hirdetések árai az elfoglalt felületek arányában csökkennek.

A hirdetési összeg 10 százaléka szervezői jutalék!

Kedvezményes apróhirdetés bármilyen témában 30 szóig 100 forint.

Részletes felvilágosítás a szerkesztőségben: telefon: 142-8777, 141-7754.

Szerkesztőség

Óriási gondok a remittendával

A remittenda latin eredetű szó, az idegen szavak kézi szótára szerint kereskedelmi kifejezés, ami annyit jelent, hogy visszaküldendő dolog, visszáru, megmaradt nyomdai termék. Ez így rendben is lenne, de lapunk olvasói talán nem is gondolják, hogy a hírlapterjesztéssel foglalkozó postás dolgozónak ez milyen nagy adósságráció, sőt fizikai munkát jelent, és milyen sürgős megoldásra váró problémákat hoz felszínre a remittenda.

Ez ügyben kerestem fel a hírlapterjesztéssel jelenleg még „kizárólagos jogon” foglalkozó Magyar Posta Vállalat Miskolci Postaigazgatóságának hírlaposztály-vezetőjét, Mezővári Attilánét, az igazgatóság kereskedelmi csoportvezetőjét Csányi Rozáliát, továbbá Luterán Bélát, a Borsod megyei Hírlaphivatal, és Trozsák Bélát, a Miskolc 1-es postahivatal hírlaposztályának vezetőjét. Az ő véleményük alapján igyekszem tájékoztatást nyújtani az ügynevezett „remittendakérdésről”.

(Köznelvi kifejezéssel élve a remittenda egy-egy újságból megmaradó azon példányszám, melyet a lakosság nem vásárolt meg.)

Az újságok és folyóiratok száma napról napra növekszik. Az elmúlt évhez viszonyítva — csak Borsod megyében — az eladatlan napilapok száma megháromszorozódott. Hogy ezt konkrét számokkal is szemléltessük, íme: az elmúlt évben a Borsod megyei MEHIV remittendaraktárában mintegy 200 000 volt havi átlagban az el nem adott országos, megyei és helyi napilapok, valamint az ügynevezett „színes lapok” (magazinok, folyóiratok) darabszáma. Ez a mennyiség 1990 januárjában 590 000-re, májusban pedig 688 000-re emelkedett.

Hogy mi lesz ezeknek az el nem adott példányoknak a sorsa? Nos hát a napilapokat és az ügynevezett „rotációs kiadványokat” a MEHIV a miskolci MEH Vállalatnak adja el selejt-papírként. Onnan pedig az anyag a zúzdába kerül.

Nem ilyen egyszerű az eljárás a színes lapok remittendanyagának kezelése. Mivel a la-

pok az egyes kiadók tulajdonában vannak, így a még fennálló szabályozás értelmében a színes lapok kiadója — ha kívánja — az el nem adott (remittenda) példányokat — az illető kiadó által meghatározott példányszámban kötegelve — a MEHIV havonta visszaküldi Budapestre. Ehhez főleg a kis példányszámú színes lapok kiadói ragaszkodnak. Ez óriási többletmunkát ró a MEHIV postás dolgozóira, hiszen havonta mintegy 1000 zsák ilyen remittendanyagot küldenek Budapestre.

Luterán Béla véleménye szerint már az is bizonyos könnyítést jelentene, ha ezt a remittendát nem kellene Budapestre szállítani, hanem a helybeli MEH Vállalatnak adhatnák át, hiszen a sorsuk végeredményben általában ugyanaz: a zúda.

Trozsák Béla szerint a remittendát az is növeli, hogy a gombamódra szaporodó új lapok első 3 próbaszámát a legtöbb esetben igénylés nélküli példányszámban kötelesek átven-

ni. Különösen vonatkozik ez az ügynevezett időszakos lapokra. Szerinte a remittenda alakulását kedvezően befolyásolhatná a pavilonban árusítók és az ügynevezett mozgóárusok szorosabb, tervszerűbb együttműködése.

A posta nemcsak a belföldi kiadók kiadványait terjeszti. Közkedveltek a sajtóból, rádióból, tévéből jól ismert Axel Springer Konzern kiadványai: Lakáskultúra, AUTÓ Extra, Denise, Júlia, Tiffany, TVR7, Romana magazinok. Ezeknél remittendagond nincsen, mert az esetleg megmaradó néhány példány igen elenyésző a már említett remittendamennyiséghez képest. A TVR7 című magazin esetleg megmaradó számait a MEHIV — a többi rotációs remittendanyaggal együtt — a helyi MEH Vállalatnak adja át.

Egyébent a remittenda alakulását általában a naponként ügynevezett „rotációs kiadványokat” a MEHIV a miskolci MEH Vállalatnak adja el selejt-papírként. Onnan pedig az anyag a zúzdába kerül.

Nem ilyen egyszerű az eljárás a színes lapok remittendanyagának kezelése. Mivel a la-

— horv —

Postahivatal Kézdivásárhelyen

Elvinni nem tudták, hát felgyújtották

Budapesten a közterületi telefonok helyzete egyre kritikusabb. A peremkerületekben már a fülkék biztonsága is kérdéses.

Rákoskeresztúron, a Petőfi utca és a Széchenyi utca kereszteződésénél egy hajnalon megpróbálták ellopni a fülkéből a piros telefonkészüléket.

A műanyag borítást sikerült is lefeszíteniük, de az ólomper-

sellyel már nem boldogultak a rablók. Ezért bosszúból — mint azt a rendőrségi vizsgálat megállapította — benzinnel lelocsolták, majd felgyújtották a fülkét.

A környék lakói észlelték a tüzet, de nem merték kimenni lakásukból, így a kárkéző tűzoltóknak már csak a ténymegállapítás maradt.

— ker —

KÖNYVISMERTETŐ

Wouk, Herman: VÉGSŐ GYŐZELEM

A nagyszabású háborús regényfolyam második része 1942. decemberétől az atombomba ledobásáig ábrázolja a második világháború eseményeit egy amerikai család élményein keresztül.

Az első kötetben (Háború) megismert *Victor Henry* tengerészkapitány a Csendes-óceánon harcol a japánok ellen, egy hatalmas hadihajó parancsnokaként. Hajóját egy szerencsétlen kimenetelű tengeri ütközetben elsüllyeszti. Ez a sajnálatos esemény alkalmat ad az írónak, hogy a hajó nélkül maradt, kitűnő diplomáciai érzékkel rendelkező, és régebben már Moszkvát is megjárt kapitányt a Szovjetunióba küldje. Így az olvasó egy amerikai tiszt szemével láthatja a blokádtól éppen felszabaduló Leningrád nyomorát, a sztálingrádi csatateret, a visszafoglalt romvárosokat.

Wouk sokkal realisabban látja a szovjet katonákat, sokkal kevesebb naivitással szól az „orosz lélekről”, mint általában amerikai és angol íróársai. A moszkvai kirándulás után Henry kapitányból tengernagy lesz, és így első kézből értesülhetünk a nagyszabású cse-

des-óceáni csatákról. Igaz, kontrollként ott van a tenger-nagy kisebbik fia, *Byron*, aki tengeralattjárót vezet.

Byron felesége és kisfia révén a koncentrációs táborok szörnyűségeiről is realista képet kapunk. *Natalie* ugyanis zsidó lány, aki fatális véletlen folytán Európában rekedt, és hiába az amerikai külügy minden próbálkozása, nem tudják kimenteni.

Elképesztő szerencse folytán mindketten megmenekülnek, de nem biztos, hogy Byron visszakapja feleségét és kisfiát, mert az asszony a lágerben visszatért ősei hitéhez, és szent elhatározása, hogy Palesztinában folytatja az életét.

Henry tengernagy fizikus vejének közvetítésével tanúi leszünk annak az óriási méretű kutatómunkának, melyet Los Alamosban folytatnak az atombomba előállítás céljából.

Az író teljességre törekvő és realista képet ad a háború utolsó éveinek eseményeiről, miközben a hősök magánéletének alakulását sem hanyagolja el. Regénye így egyszerre jó ismeretterjesztés és érdekfeszítő olvasmány.

Hétvégi jócselekedet Bánkon?

Bánk 800 lakosú Nógrád megyei település. Üdülőfalú, kicsi postával, egy segélykérő telefonnal, s nyáron megszámlál-

hatatlan nyaralóval. Nyaralókkal, akik furcsa módon olvasni is szeretnének, s ebbeli vágyukat hétvégén is szeretnék kielégíteni.

Ez viszont akadályokba ütközik. Pontosabban ütközik, ha a postán dolgozó *Pintér Andrásné* és férje nem segítene ezen. Fittvet hányva a terjesztés bürokratikus ügyintézésére, házuk udvarán árulnak újságot a hétvégén. Feltehetően mindenki hasznára.

Hírlapterjesztési privatizáció kezdete Nógrád megyében?

Lehet bármi, nevezzük bárminek: követendő cselekedet.

— V. Á. —

Üdülési pillanatképek

A miskolci területéről többen voltak külföldi csereüdülésen a hammerleubsdorfi üdülőben. Az egyik fiatal, üdülésből hazatérő szaktársunktól, *Gyöngy Zsoltól*, a Miskolci Postaigazgatóság fiatal ügyintézőjétől érdeklődtem ottani élményeiről:

— Meddig üdült Németországban?

— Két hétig. Az üdülés nagyon kellemes volt. Mind az üdülő vezetősége, mind a személyzet, valamint az egész német nép barátságos, figyelmes volt a magyar üdülőkkel.

— Csak Borsodból voltak az üdülőben?

— Voltak pestiek is. Összesen több mint 40-en voltak.

— Melyek voltak a maradandó emlékek?

— Az igen jó, választékos ellátás, és az élménynek számító kirándulások. Voltunk Drezdában, Oederanban, Ghallenzben, Augustusburgban, Freibergben. Mindenütt megvendégelték bennünket. A hidegtálon pl. 19-féle készítmény volt, de kapunk bőségesen fagyaltot, kávét és sört is. A legnagyobb élmény az volt, hogy voltunk az egykori NDK legmagasabb pontján. Volt hangulatos ismerkedési és búcsúest is. Külön lemezlovasunk volt, aki a diszkóesteken a hangulatos zenét szolgáltatta.

A németországi csereüdülésről ugyanilyen jó véleménye volt *Tóth Lászlónak*, az igazgatóság forgalmi osztályvezetőjének is, aki feleségével szintén Hammerleubsdorfban üdült. Ők is igen kellemes élményekkel gazdagodva tértek haza az üdülésből Miskolcra.

után a gyermekeket visszahozta — szintén autóbusszal — Miskolcra. Minden gyerek rajongással szereti a kedves Marika nénit, és útközben lelken-dezve mesélik üdülési élményeiket. Drizner Györgyné a gyermeküdültetést a Miskolci Postaigazgatóság területén több mint 20 éve dicsőretre méltóan végzi. A postásgyermekek több csoportban Balatonszabadiban, Balatonföldváron, Boglárlellén, Érden és Zircen üdülhetnek 30-40 fős turnusokban.

*

A mezőkövesdi postásüdülőben is folyik családös üdültetés. Két anyukát, akik gyermekekkel üdülnék itt, megkérdeztem, hogyan érzik magukat?

Schneider Csabáné így nyilatkozott:

— Én mint óvónő csak a legnagyobb elismeréssel mondhatok köszönetet az üdülő vezetőségének gondos és figyelmes magatartásáért, a kiemelkedően jó ellátásért. Két gyermekemmel üdültök itt, akik igen élvezik az ingyenes strandolást és a sokféle játszási lehetőséget, valamint a videózást.

Igy vélekedik a 8 éves *Schneider Anita* is, aki még kiegészíti édesanyja nyilatkozatát; szavai-val élve: „A kaja oké!”

De jól érzi magát *Izso Ferencné* is, a Miskolci Postaigazgatóság dolgozója. 14 éves, bájos kislányával van itt, aki a napokban kezdi meg tanulmányait a miskolci postás szakközépiskolában. Így a családban már három postás lesz, mert a férj, illetőleg az édesapa szintén postás.

*

A német és szlovák postás csereüdülők — mint arról lapunkban már beszámoltunk — is igen jól érezték magukat nálunk. Kedves emlékekkel tértek vissza hazájukba.

Mindezek alapján elmondhatjuk területünkön a nyári postásüdültetés élménydús és sikeres volt.

— h. d. —

Kamody Miklós

INDUL A POSTAKOCSI...

200 éves a miskolci posta

Gondolom *dr. Kamody Miklós* nevével már többször találkoztak lapunk olvasói, különösen azok, akiket érdekel a postatörténet, mert *dr. Kamody* szenvedélyes kutató, és mint a miskolci levéltár szorgalmas látogatója, mesterien szövi össze a „száraz” postatörténeti elemeket a kor jelentős történelmi eseményeivel.

A napokban jelent meg az „*Indul a postakocsi, 200 éves a miskolci posta*” című műve. Ennek végleges kéziratát volt szerencsém áttanulmányozni. Mint a könyv címe is jelzi, műve 200 év postatörténetét dolgozza fel, elsősorban Miskolc és a környező megyék vonatkozásában. A könyv szerencsés módon tárgyalja a postatörténeti eseményeket a kor történelmi háttérével.

A 200 évet felölelő mű élményt nyújt a miskolci lokálpatriótáknak is, mert 200 éven át nyomon kíséri Miskolc város

történetét, a jelentősebb eseményeket, a város két évszázados fejlődésének mozzanatait ismertette. A 186 oldalas könyv tulajdonképpen 6 bőséges fejezetből áll a bevezetésen és utószón kívül.

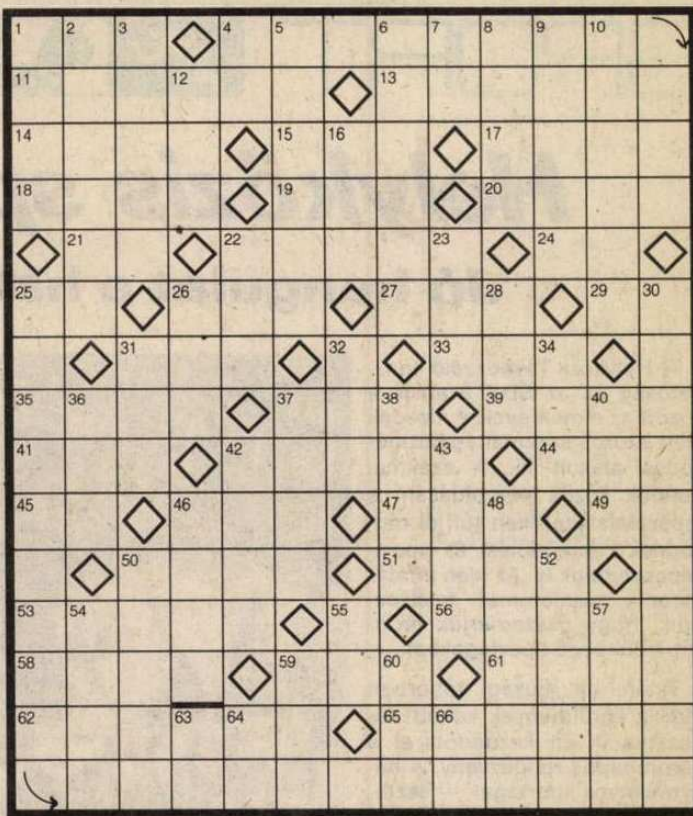
A fejezetek egy-egy történelmi korszakot tárgyalnak:

I. A magyarországi posta helyzete a XVIII. század második felében, II. Miskolc város helyzete a XVIII. század utolsó harmadában, III. Levelezés a vármegye és a helytartótanács között a postaállomás ügyében, IV. A miskolci posta működése a delizsánsz korában, V. A miskolci posta a XIX. század második felében, VI. A XX. század miskolci postája.

De leghelyesebb, ha e 200 évet átölelő műről az előszóban foglaltakból idézzünk:

„A magyarországi posták sorában jelentős szerepet tölt be Miskolc város postája, mely 1990. szeptember 1-jén kétszáz éves. Megnyitását katonai és kormányzati okokból megelőzték a dunántúli, felvidéki és erdélyi nagy postahelyek. Miskolc postájának megnyitását már nem katonai, kormányzati, hanem *Mária Terézia* és *II. József* merkantilista gazdasági politikája tette szükségessé.

A város XVIII. század végi kereskedelmi forgalma, tevékenysége indokolta tette a postaállomás felállítását, és az országos postahálózatba való bevo-

Ciceró megszívlelendő mondatát idézzük: „*Mindenki tévedhet...*” Folytatás a vízszintes 4. és a függőleges 25. alatt, ezt kérjük beküldeni.

VÍZSZINTES

1. Keverten véd! 4. Az idézet első része. 11. Egyfajta tehergépkocsi. 13. Kikötői munkát végez. 14. Keleti fejedelem. 15. Becézett férfinév (ford.). 17. Pénznem Vietnámban. 18. Nyugatnémet nagyváros. 19. Egy németül. 20. Ilyen óra is van. 21. Szintén ne. 22. A gémeskútnál látható. 24. Karó egyenműi. 25. Könnyeit törölgeti. 26. Japán tornász. 27. Rendezőiroda röv. 29. Határozói rag. 31. Várja az esküvőt. 33. Vitában használt adat. tény (ford.). 35. Kecskemete. 37. Idegen három. 39. Egy folyamat szakasza. 41. Rómán autómárka. 42. ... vértanúk. 44. A ház része. 45. Ásvány. 46. Idős férfi. 47. Becézett Erika. 49. Repülőgéptípus betűjele. 50. Állj! 51. Hivatalos irat. 53. Konyhakerti növény. 56. Fosztóképző. 58. Hegycsúcs. 59. Dedó. 61. Határozószó (utolsó betű duplázva). 62. 1839-ben írta „Egy természettudós utazása a Föld körül” című művét. 65. Elad (ford.).

FÜGGŐLEGES

1. Hangulati állapot (ford.). 2. Duna-parti község lakója. 3. Zola személyneve. 4. Kötőszó. 5. Állóvíz Amerikában. 6. Ilyen föld is van. 7. Római pénzecske. 8. Mohamedán törvénytudós. 9. Dugó. 10. Bozótos (táj). 12. Foszfór és radon. 16. Filmfélé. 22. ... szakadtáig. 23. Alattomos. gonosz. 25. Az idézet második része. 26. Az idő múlására figyelmeztet. 28. Jön-e levél? 30. Elültet a földbe. 31. A költségvetést táplálja. 32. Az ir hadsereg. 34. Görög betű. 36. A toll mestere. 37. A trópusok felel. 38. Eszme. gondolat. 40. Keleti férfinév. 42. 15. századi magyar kódex. 43. Fűzet. 46. A legkisebb anyagi részecske. 48. A diplomáciai testület tagja. 50. Az egészség őrzője. 52. Életlen test (ford.). 54. Keleti pálinka. 55. Derékszíj. 57. Folyó Nyugat-Európában. 59. Angol egy. 60. Csigafajta (ford.). 63. Betű az ABC vége felé. kiejtve. 64. Papírmérték. 66. Kötőszó.

Bánhid —

Beküldési határidő: október 10.

Előző rejtvényünk helyes megfejtése: ... ostobák kerülnek, elzüllesztik a hatalmat. Könyvtulajánt nyertek: *Bércesi Ibolya* (Esztergom). *Csire Péter* (Dunapataj). *Illés József* (Dombóvár). *Vigh György* (Budapest).

nását. A postaállomás megnyitása, majd működése során a szerző levéltári iratok alapján mutatja be a XVIII—XIX. századbeli Miskolcot, a megye több postahelyét, vázolja a postakocsi valóságát utazás feltételeit, a korabeli postakocsi-menetrendet, a viteldijakat, a társadalmi környezetet és gazdasági életet, beavatja az olvasót városunk múltjába, mindennapi gondjaiba, így munkája forrásértékűvé válik az utókor számára.

Miskolc város és a magyar postatörténet közismert kutatójának ezen munkája kiegészíti a korábban megjelent *Észak-Magyarország hírközlésének története (1985)* és *100 éves a miskolci telefonközpont (1988)* című kiadványokat.

Aki figyelmesen olvassa e művet, végigkísérheti a posta két évszázados fejlődését. A postakocsi-szolgálat fokozatos fejlődését, az egykori levélkészítés módját, a régi díjszabást, amikor még lat és font

volt a díjszabás mértékegysége. Megtudhatjuk, hogy Budáról Miskolcra 32 óra alatt lehetett delizsánszsal eljutni, szemben a mai Borsod-expressz 2 órás menetidejével. Megtudhatjuk, hogy már *Mária Terézia* korában is volt útlevél és vám, és sajnos akkor is voltak postakocsi-fosztogatók. De megismerkedhetünk a bélyegbevezetésének történetével, valamint a postakürt „romantikájával”, és a postakocsisok diszgyenruhájának leírásával is. Ezzel párhuzamosan megismerhetjük Miskolc város történetét is. De ismerteti a könyv napjainkig a távközlés kibontakozását és korszerű fejlesztését is. Megtudhatjuk azt, hogy az egykori postamesterek közül többen megbecsült, jogvégezt emberek, sőt táblabírók is voltak.

A most megjelent könyv a történelem iránt érdeklődők körében méltán számíthat nagy érdeklődésre és megérdemelt sikerre.

Mindenkinek — aki a postát és a történelmet szereti — ajánlom elolvasásra.

— horváth —

Külön posta a Baltikumban?

A litván posta új bélyeget és előrebélyegzett borítékokat bocsátott ki, amelyek a köztársaság területén érvényesek. A három balti köztársaság megállapodott az általuk forgalmazott bélyegek kölcsönös elfogadá-

sáról. A szovjet Postaügyi Minisztérium elítéli a jelenséget, és a litván bélyeggel ellátott küldeményeket nem hajlandó továbbítani.

— APN —

Helyközis sportbarátság

Jó hangulat a hatodik találkozón is

A Helyközi Távfesztélő Igazgatóság és az SDK Bratislava között az elmúlt évek, évtizedek alatt szoros szakmai együttműködés alakult ki. A szakmai gondok közös megoldásán, a tapasztalatcserén túl jól működnek csereüldölési és sportkapcsolataink is. Az idén immár hatodik alkalommal találkozunk, hogy összemérjük erőnket különböző sportágakban.

Tatán, az ifjúsági táborban ideális körülmények között augusztus 31-én kezdődött el a háromnapos rendezvény. A hagyományos sportágak — asztalitenisz, teke, labdarúgás, röp-labda — mellé újdonságként lövés- és sakk- és tenisztornát is szerveztünk.

Vendégeink pénteken délután érkeztek meg. Az elhelyezkedés után szabadprogram keretében ellátogattak Tatabányára. Este kötetlen baráti beszélgetésre gyűltünk össze a táborház mellé. A szalonnasütést harmonikaszóval tettük hangulatosabbá. Előbb a magyarok énekeltek, majd a szlovák vendégek kérték el a hangszer, és mutatták be saját énektudásukat. Éjfél felé a hangulat emelkedett, s többen táncra perdültek. Hajnalodott mire nyugovóra tértünk.

Szombat reggel többen kissé álmosan hallgatták az ünnepélyes megnyitót. Mások sóvárogva nézték a szebbnél szebb kupákat, miközben igazgatónk és szakszervezeti titkárnk ünnepélyesen megnyitotta a találkozót. Fél tízkor egyszerre kez-

dődtek el a versenyek. Tekézőink Tatabányára utaztak a Tatabányai Bányász Sporttelepére. Csapatunk váltakozó sikereket ért el a különböző sportágakban. Csak a délutáni eredményhirdetés előtti percekben vált bizonyossá, hogy összesítés-

ben a HTI nyerte meg a versenyt. Hatalmas taps közepette vehették át a csapatkapitányok, majd a legkiemelkedőbb teljesítményt nyújtó játékosok a kupákat.

A délutáni szabadidő alatt vendégeink Tatával ismerkedtek, míg a magyarok egy csoportja a közeli strandra látogatott el kipihenni a délelőtti fáradalmakat. Az estét ismét baráti hangulatban töltöttük el. A közös táncmulatságon a CORO együttes szolgáltatta a talpalátvalót. Csapra vertünk egy hor-dó sört, vendégeink ajándékát, mi pedig borral, pogácsával kínáltuk meg őket.

Vasárnap délelőtt múzeumlátogatás keretében megismerkedtünk a tatabányai Öreg-várral. Idegenvezetőnk minden apró részletre kiterjedően ismertette Tatának és környékének több száz éves történetét.

Délután eljött a búcsúzás pillanata. Újabb barátságok születtek, újabb felejthetetlen élményekkel lettünk gazdagabbak.

Két év múlva találkozunk ismét, hogy a szakmai munka mellett a sportban is felmérjük fejlődésünket.

— kerekas —

TOP travel
HUNGARIAN TRAVEL BUREAU
IDEGENFORGALMI ÉS SZOLGÁLTATÓ KFT., BUDAPEST

Kedves Olvasó!

Irodánk több mint két éve áll fenn, s ez idő alatt elsősorban szolid árain, megbízható szolgáltatásain keresztül szerzett híveket magának. Az egyre erősödő konkurencia miatt újabb és újabb ötletekkel igyekszünk az utazóközönséggel a kapcsolatot még szorosabbá tenni.

Ennek egyik formájaként kerestük meg az Önök lapjának szerkesztőségét, hogy felajánljuk együttműködésünket. Kezdeményezésünket örömmel fogadták, így a lap olvasói a mostani számtól kezdve rendszeresen találkozhatnak utazási ajánlatainkkal, amelyeket kedvezményes áron hirdetünk meg.

A közölt programokon kívül bármikor szívesen rendelkezésükre állunk különböző buszok, rendezvények, kirándulások szervezésében is.

Kérjük, keressék fel irodánkat!

*

Alpesi levegő — lélegzetelállító árakon!

7 éjszakai üdülés az osztrák Alpokban, Bécstől 160 kilométerre (Lunz am See körzetében).

Ajánlatunkkal az osztrák keleti Alpok vidékére invitáljuk Önöket, ha kedvelik a csodálatos nyugalmat, szeretik a ter-

mészetet, ahol a levegő kristálytiszt, a víz ragyogóan áttetsző, az erdők egészségesek, és a mezők virágban pompáznak. Már érkezéskor megérik az ott élő emberek őszinte vendégszeretete. Környezetükben az érintetlen természet közepén barangolhatnak a hegyi ösvényeken, barlangokat, romantikus hegyi tanyákat, parasztgazdaságokat, az Alpok gazdag, színes, természetes világát fedezhetik fel. Kicsit nagyobb távolságra pedig számos, látnivalóiban gazdag Duna menti városkát kereshetnek fel.

Turnusok:

● **egyéni utazóknak** (autó, vonat) szombattól — szombattig;

● **Top Travel Alpen expresszbuszal utazóknak** 1500 forint/fő menetért áron szerdától — szerdáig.

Erdei ház — önellátással, konyahasználattal: 3000 forint;

Parasztház — tusolóval, reggelivel: 5500 forint;

Tóparti panzió — fürdőszobás szobák, reggelivel: 7000 forint;

4 csillagos luxus vadászkastély — fürdőszobás szobák, telefon, szauna, uszoda, fitness club, reggelivel: 11 000 forint.

Az árak személyenként és hetente értendők.

Foglalási díj: egységesen 200 forint/fő.

Kedvezmény a lap olvasói részére: díjtalan foglalás, jelen hirdetés leadása esetén!

40 fő jelentkezése esetén csoportkedvezmény!

Top Travel Alpen Tours

Budapest V., Vitkovics M. u. 3. (a Pilvaxnál).

Telefon: 117-6341.

(X)

Emlékverseny Debrecenben

A Posta-Távközlési Sportegyesület augusztus 25-én Debrecenben az Egyetemi Sporttelepen rendezte meg immár hetedik alkalommal a Gali Károly atlétikai emlékversenyt. A versenyen 8 szakszervezeti bizottságtól 76 dolgozó vett részt Hajdú-Bihar, Szabolcs-Szatmár-Bereg és Jász-Nagykun-Szolnok megyéből. Az időjárás kegyes volt, így ragyogó napsütésben folyt a verseny.

Eredmények:

Nők

100 méteres síkfutás: 1. Kiss Katalin (Posta Feldolgozó Üzem, Szolnok). 200 méteres síkfutás: 1. Molnár Mária (Hajdúböszörmény postahivatal). Magasugrás: 1. Schuller Edit (Posta Feldolgozó Üzem, Szolnok). Távolugrás: 1. Balogh Ibo-ly (Távközlési Üzem, Szolnok). Súlylökés: 1. Kiss Katalin (Posta Feldolgozó Üzem, Szolnok). 4 x 100 méteres váltó: 1. Hajdúböszörmény (Szepesiné, Boothár, Kerekes, Molnár).

Férfiak

100 méteres síkfutás: 1. Lantos Tibor (Posta Feldolgozó Üzem, Szolnok). 200 méteres síkfutás: 1. Bedő Zoltán (Nyir-

egyháza 1 postahivatal). 1500 méteres síkfutás: 1. Megyeri Zolt (Posta Feldolgozó Üzem, Szolnok). 3000 méteres gyaloglás: 1. Máté József (Mátészalka 1 postahivatal). Távolugrás: 1. Bagi Attila (Nyírbátor postahivatal). Magasugrás: 1. Sárjai István (Posta Feldolgozó Üzem, Szolnok). Súlylökés: 1. Lantos Tibor (Posta Feldolgozó Üzem, Szolnok). 4 x 200 méteres váltó: 1. Posta Feldolgozó Üzem, Szolnok (Megyeri, Sárjai, Nagy, Lantos).

Családi vetélkedő: 1. Nyisztor család (Mátészalka 1 postahivatal).

Az szb-k közötti pontversenyt a Nyíregyháza 1 kszb nyerte 95 ponttal, a Posta Feldolgozó Üzem, Szolnok szb (82 pont) és a Mátészalka 1 kszb (69 pont) előtt.

Az első három helyezett tárgyjutalomban részesült. A nyíregyháziak egy évre elnyerték a Gali Károly emlékversenyre alapított vándorszerleget.

Novák Ferenc, a verseny legidősebb résztvevője különdíjban részesült.

Kozempel Zsuzsa

Akaraterőből, kitartásból: kitűnő

Újra itthon köszönhetjük a világjáró debreceni postást, Novák Ferencet, a Debrecen 2-es hivatal kézbesítőjét. Az átlélt élményekkel feltöltve, boldog mosollyal a szemében lépett be ajtónkon. Fáradtságnak nyoma sincs, pedig a délelőtti folyamán már megjárta kerékpárjával Nyíregyházát is.

Nem kis elfogódottsággal, csodálattal és tisztelettel köszöntjük azt az embert, aki mögött 59 évesen majd másfél millió kerékpáron töltött kilométer van, s aki tizedik világjá-

ró túrájáról a közelmúltban érkezett vissza.

Novák Ferenc álma teljesült, megjárta kerékpárjával Marokkót, amire szívós kitartással 3 évig készült. (Kilencéves korában egy baleset következtében elvesztette jobb karját. Nem adta fel a küzdelmet, a kerékpározás visszaadta önbizalmát, hitét az életben.)

Európa és Ázsia után végre eljutott Afrikába is. Ausztria, Olaszország, Franciaország, Spanyolország, Portugália után Marokkó, pontosabban Rabat volt a végcél. 81 napig tartott ez a kalandos út. Naponta 120-180 kilométer pedálozott, és 38 napot pihenőnap nélkül tett meg. Elbeszélése során szívesen gondolt Genovára, ahol egy „szakmabeli” sportbolt tulajdonosától teljes Barele szerelést kapott, Barcelonában pedig az olimpiára szóló kéthetes meghívást.

Utoljára tervezett ilyen maratoni túrát sok vihart megért kerékpára nyergében a világjáró kerékpáros postás. Egy esztendő múlva tölti be a 60. életévét. Negyven évet húzott le a postán külterületi kézbesítőként, munkájáért többször kapott elismerést, kitüntetést.

Teljesítménye tanúbizonyság arra, hogy nem számít sem az évek száma, sem a gyermekkori baleset, ha van akaraterő, kitartás, az ember csodákra képes.

Illyés Sándorné

POSTAI ÉS HÍRKÖZLÉSI DOLGOZÓK LAPJA
A Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetségének lapja
Szerkesztőség: Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146
Postacím: Budapest, Postafiók 14. 1406
MNB 218-98330-4116
Felelős szerkesztő: MEZŐFI LÁSZLÓ
Telefon: 142-8777
Kiadja a Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetsége
Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146
Levél cím: Budapest, Postafiók 14. 1406
Felelős kiadó: GRICERNÉ HESZKY ENIKŐ elnök
Előfizetési díj egy évre: 36 Ft
90-2356. Szikra Lapnyomda, Budapest
Felelős vezető: DR. CSÖNDES ZOLTÁN vezérigazgató
ISSN 0866-1766